

Pelléas et Mélisande, opera.
Muziek: Claude Debussy,
Tekst: Maurice Maeterlinck

Eerste bedrijf

Toneel 1: In het bos

*(Mélisande zit aan de oever van een water.
 Golaud verschijnt)*

Golaud:

[01] Je ne pourrai plus sortir de cette forêt. Dieu sait jusqu'où cette bête m'a mené. Je croyais cependant l'avoir blessée à mort et voici des traces de sang. Mais maintenant je l'ai perdue de vue. Je crois que je me suis perdu moi-même, et mes chiens ne me retrouvent plus. Je vais revenir sur mes pas.

J'entends pleurer. Oh! Oh! Qu'y a-t-il là au bord de l'eau? Une petite fille qui pleure au bord de l'eau?

... Elle ne m'entend pas. Je ne vois pas son visage.

(Hij gaat naar haar toe en raakt Mélisande haar schouder aan)

[02] Pourquoi pleures-tu?

(Mélisande siddert en komt half overeind om weg te vluchten)

... N'ayez pas peur. Vous n'avez rien à craindre. Pourquoi pleurez-vous ici, toute seule?

Mélisande:

Ne me touchez pas, ne me touchez pas!

Golaud:

N'ayez pas peur. Je ne vous ferai pas...
 Oh, vous êtes belle!

Mélisande:

Ne me touchez pas. Ne me touchez pas, ou

Eerste CD

(Nederlandse vertaling: John de Rooy)

Eerste bedrijf

Toneel 1: In het bos

*(Mélisande zit aan de oever van een water.
 Golaud verschijnt)*

Golaud:

[01] Ik kan dit bos niet meer uit! God weet waar dit beest me naar toe heeft geleid. Ik dacht toch dat ik het dodelijk verwond had en hier zijn ook bloedsporen. Nu heb ik het uit het oog verloren. Ik geloof dat ik verdwaald ben en mijn honden vinden me niet meer. Ik moet op mijn schreden terugkeren.

Ik hoor huilen. O, o! Wat is dat daar aan de waterkant? Een meisje dat aan het water zit te huilen?

... Ze hoort me niet. Ik zie haar gezicht niet.

(Hij gaat naar haar toe en raakt Mélisande haar schouder aan)

[02] Waarom huil je?

(Mélisande siddert en komt half overeind om weg te vluchten)

... Wees niet bang. U heeft niets te vrezen. Waarom huilt u hier, zo helemaal alleen?

Mélisande:

Raak me niet aan, raak me niet aan!

Golaud:

Heb geen angst. Ik doe u niets...O, u bent mooi!

Mélisande:

Raak me niet aan. Raak me niet aan, of ik

je me jette à léau.

Golaud:

Je ne vous touche pas. Voyez, je resterai ici, contre l'arbre. N'ayez pas peur. Quelqu'un vous a-t-il fait du mal?

Mélisande:

Oh, oui, oui, oui.

(Ze snikt hartverscheurend)

Golaud:

Qui est-ce qui vous a fait du mal?

Mélisande:

Tous! Tous!

Golaud:

Quel mal vous a-t-on fait?

Mélisande:

Je ne veux pas le dire, je ne peux pas le dire.

Golaud:

Voyons, ne pleurez pas ainsi. D'où venez-vous?

Mélisande:

Je me suis enfuie, enfuie, enfuie.

Golaud:

Oui, mais d'où vous êtes-vous enfuie?

Mélisande:

Je suis perdue, perdue! Oh! Oh! Perdue ici! Je ne suis pas d'ici, je ne suis pas née là.

spring het water in.

Golaud:

Ik raak u niet aan. Kijk, ik blijf hier, bij de boom. Wees niet bang. Heeft iemand u kwaad gedaan?

Mélisande:

O, ja. Ja, ja.

(Ze snikt hartverscheurend)

Golaud:

Wie heeft u kwaad gedaan?

Mélisande:

Iedereen! Iedereen!

Golaud:

Wat voor kwaad hebben ze u gedaan?

Mélisande:

Ik wil het niet zeggen, ik kan het niet zeggen.

Golaud:

Kom nou, huil toch niet zo. Waar komt u vandaan?

Mélisande:

Ik ben gevluht, gevluht, gevluht.

Golaud:

Ja, maar van waar bent u gevluht?

Mélisande:

Ik ben verloren, verloren! O, verloren hier! Ik kom hier niet vandaan, ik ben er niet geboren.

Golaud:

D'où êtes-vous? Où êtes-vous née?

Mélisande:

Oh, oh! Loin d'ici, loin, loin...

Golaud:

Qu'est-ce qui brille ainsi, au fond de l'eau?

Mélisande:

Où donc? Ah, c'est la couronne qu'il m'a donnée. Elle est tombée en pleurant.

Golaud:

Une couronne? Qui est-ce qui vous a donné une couronne? Je vais essayer de la prendre.

Mélisande:

Non, non. Je n'en veux plus. Je n'en veux plus. Je préfère mourir... mourir tout de suite.

Golaud:

Je pourrais la retirer facilement. L'eau n'est pas très profonde.

Mélisande:

Je n'en veux plus. Si vous la retirez, je me jette à sa place.

Golaud:

Non, non, je la laisserai là. On pourrait la prendre sans peine, cependant. Elle semble très belle. Y a-t-il longtemps que vous avez fui?

Mélisande:

Oui, oui. Qui êtes-vous?

Golaud:

Van waar komt u? Waar bent u geboren?

Mélisande:

O, o! Ver van hier, ver, ver...

Golaud:

Wat glanst daar zo, onder water?

Mélisande:

Waar? O, dat is de kroon die hij me heeft gegeven. Die is gevallen toen ik huilde.

Golaud:

Een kroon? Wie heeft je een kroon gegeven? Ik zal proberen hem er uit te halen.

Mélisande:

Nee, nee. Ik wil hem niet meer. Ik wil hem niet meer. Ik zou liever doodgaan... gelijk doodgaan.

Golaud:

Ik kan hem gemakkelijk omhoog halen. Het water is niet erg diep.

Mélisande:

Ik wil hem niet meer. Als u hem eruit haalt, werp ik me in zijn plaats er in.

Golaud:

Nee, nee, ik laat hem daar. Je kunt hem echter gemakkelijk pakken. Hij lijkt erg mooi. Is het lang geleden dat u bent gevluht?

Mélisande:

Ja, ja. Wie bent u?

Golaud:

Je suis le prince Golaud, le petit-fils d'Arkel, le vieux roi d'Allemonde.

Mélisande:

Oh, vous avez déjà les cheveux gris!

Golaud:

Oui, quelques-uns, ici, près des temps.

Mélisande:

Et la barbe aussi.
Pourquoi me regardez-vous ainsi?

Golaud:

Je regarde vos yeux. Vous ne fermez jamais les yeux?

Mélisande:

Si, si, je les ferme la nuit.

Golaud:

Pourquoi avez-vous l'air si étonnée?

Mélisande:

Vous êtes un géant.

Golaud:

Je suis un homme comme les autres.

Mélisande:

Pourquoi êtes-vous venu ici?

Golaud:

Je n'en sais rien moi-même.
Je chassais dans la forêt, je poursuivais un sanglier; je me suis trompé de chemin. Vous avez l'air très jeune. Quel âge avez-vous?

Golaud:

Ik ben prins Golaud, de kleinzoon van Arkel, de oude koning van Allemonde.

Mélisande:

O, u hebt al grijze haren!

Golaud:

Ja, een beetje, hier bij de slapen.

Mélisande:

En uw baard ook.
Waarom kijkt u mij zo aan?

Golaud:

Ik kijk naar uw ogen. Doet u nooit uw ogen dicht?

Mélisande:

Toch wel, ik doe ze 's nachts dicht.

Golaud:

Waarom ziet u er zo verbaasd uit?

Mélisande:

U bent een reus.

Golaud:

Ik ben een man als alle anderen.

Mélisande:

Waarom bent u hier naar toe gekomen?

Golaud:

Ik weet het zelf niet.
Ik was aan het jagen in het bos en volgde een everzwijn; ik ben de weg kwijtgeraakt.
U ziet er erg jong uit. Hoe oud bent u?

Mélisande:

Je commence à avoir froid.

Golaud:

Voulez-vous venir avec moi?

Mélisande:

Non, non, je reste ici.

Golaud:

Vous ne pouvez pas rester ici toute seule.
Vous ne pouvez pas rester ici toute la nuit.
Comment vous nommez-vous?

Mélisande:

Mélisande.

Golaud:

Vous ne pouvez pas rester ici, Mélisande.
Venez avec moi.

Mélisande:

Je reste ici

Golaud:

Vous aurez peur, toute seule. On ne sait pas ce qu'il y a ici... toute la nuit, toute seule... Ce n'est pas possible, Mélisande. Venez, donnez-moi la main.

Mélisande:

Oh, ne me touchez pas.

Golaud:

Ne criez pas. Je ne vous toucherai plus. Mais venez avec moi. La nuit sera très noire et très froide. Venez avec moi.

Mélisande:**Mélisande:**

Ik begin het koud te krijgen.

Golaud:

Wilt u met me meegaan?

Mélisande:

Nee, nee, ik blijf hier.

Golaud:

U kunt niet helemaal alleen hier blijven.
U kunt hier niet de hele nacht doorbrengen.
Hoe heet u?

Mélisande:

Mélisande.

Golaud:

U kunt niet hier blijven, Mélisande.
Kom met me mee.

Mélisande:

Ik blijf hier.

Golaud:Golaud:

U zult bang worden, zo helemaal alleen. Je weet niet hoe het hier is... de hele nacht, helemaal alleen... Dit kan echt niet, Mélisande. Kom, geef me een hand.

Mélisande:

O, raak me niet aan.

Golaud:

Schrei niet. Ik zal u niet meer aanraken. Maar kom met me mee. De nacht zal erg donker en koud zijn. Kom met me mee.

Mélisande:

Où allez-vous?

Golaud:

Je ne sais pas.

[03] Je suis perdu aussi.

(Ze gaan weg)

- TUSSENSPEL -

Toneel 2: Een kamer in het kasteel

(Arkel en Geneviève)

Geneviève:

[04] Voici ce qu'il écrit à son frère Pelléas:

“Un soir, je l'ai trouvée tout en pleurs au bord d'une fontaine, dans la forêt où je m'étais perdu. J ne sais ni son âge, ni qui elle est, ni d'où elle vient. Et je n'ose pas l'interroger, car elle doit avoir eu une grande épouvante, et quand on lui demande de qui lui est arrivé, elle pleure tout à coup comme un enfant et sanglote si profondément qu'on a peur. Il y a maintenant six mois que je l'ai épousée, et je n'en sais pas plus que le jour de notre rencontre.

En attendant, mon cher Pelléas, toi que j'aime plus qu'un frère, bien que nous ne soyons pas nés du même père, en attendant, prépare mon retour. Je sais que ma mère me pardonnera volontiers. Mais j'ai peur d'Arkel, malgré toute sa bonté. S'il consent néanmoins à l'accueillir, comme il accueillerait sa propre fille, le troisième jour qui suivra cette lettre, allume une lampe au sommet de la tour qui regarde la mer. Je l'apercevrai du pont de notre navire, si non, j'irai plus loin et ne reviendrai plus.”

[05] Qu'en dites-vous?

Waar gaat u heen?

Golaud:

Ik weet het niet.

[03] Ik ben ook verdwaald.

(Ze gaan weg)

- TUSSENSPEL -

Toneel 2: Een kamer in het kasteel

(Arkel en Geneviève)

Geneviève:

[04] Dit is wat hij aan zijn broer Pelléas schrijft:

“Op een avond heb ik haar in tranen gevonden aan de oever van een water, in het bos waar ik was verdwaald. Ik weet niet hoe oud ze is, wie ze is en waar ze vandaan komt. En ik durf het haar niet te vragen, want ze moet iets ergs hebben meegemaakt, en als je haar vraagt wat haar is overkomen, begint ze opeens als een kind te huilen en snikt zo erbarmelijk dat je er bang van wordt. Ik ben nu zes maanden met haar getrouwd en ik weet niet meer over haar dan toen we elkaar ontmoetten.

Ondertussen, mijn beste Pelléas, jij die ik meer liefheb dan een broer, al zijn we geen zoons van dezelfde vader, intussen bereid ik mijn terugreis voor. Ik weet dat mijn moeder me graag zal vergeven. Maar ik ben bang van Arkel, ondanks zijn goedheid. Als hij niettemin bereid is haar net zo te ontvangen als zijn eigen dochter, steek dan de derde dag die volgt op deze brief een lamp aan bovenin de toren die op zee uitziet. Ik zal hem vanaf de brug van ons schip zien; zo niet, dan ga ik verder en kom niet meer terug.”

[05] Wat zeg je ervan?

Arkel:

Je n'en dis rien.

Cela peut nous paraître étrange, parce que nous ne voyons jamais que l'envers des destinées, l'envers même de la nôtre...

Il avait toujours suivi mes conseils jusqu'ici, j'avais cru le rendre heureux en l'envoyant demander la main de la princesse Ursule.

Il ne pouvait pas rester seul, et depuis la mort de sa femme il était triste d'être seul; et ce mariage allait mettre fin à de longues guerres, à de vieilles haines.

Il ne l'a pas voulu ainsi. Qu'il en soit comme il a voulu: je ne me suis jamais mis en travers d'une destinée; il sait mieux que moi son avenir. Il n'arrive peut-être pas d'événements inutiles.

Geneviève:

Il a toujours été si prudent, si grave et si ferme. Depuis la mort de sa femme il ne vivait plus que pour son fils, le petit Yniold. Il a tout oublié.

Qu'allons-nous faire?

(Pelléas komt binnen)

Arkel:

Qui est-ce qui entre là?

Geneviève:

C'est Pelléas. Il a pleuré.

Arkel:

Est-ce toi, Pelléas? Viens un peu plus près que je te voie dans la lumière.

Pelléas:

Grand-père, j'ai reçu en même temps que la lettre de mon frère une autre lettre: une lettre de mon ami Marcellus. Il va mourir et il m'appelle. Il dit qu'il sait exactement le jour où la mort doit venir.

Arkel:

Ik zeg er niets van.

Dit mag ons vreemd toeschijnen, omdat we nooit de keerzijde van het lot zien, zelfs de keerzijde van het onze niet...

Hij heeft tot nu toe altijd mijn advies opgevolgd, ik had gedacht hem gelukkig te maken door hem op weg te sturen om de hand van prinses Ursula te vragen. Hij kon niet alleen blijven, en sinds de dood van zijn vrouw was hij triest van het alleen zijn; en dit huwelijk had een eind kunnen maken aan de lange oorlogen en de oude haat. Hij heeft het niet zo gewild. Laat het zijn zoals hij heeft gewild: ik heb mij nooit tegen het noodlot verzet; hij kent zijn toekomst beter dan ik. Misschien bestaan er geen zinloze gebeurtenissen.

Geneviève:

Hij is altijd zo verstandig geweest, zo ernstig en zo vastbesloten. Sinds de dood van zijn vrouw leefde hij alleen nog maar voor zijn zoon, de kleine Yniold. Hij is alles vergeten. Wat gaan we doen?

(Pelléas komt binnen)

Arkel:

Wie komt daar binnen?

Geneviève:

Dat is Pelléas. Hij heeft gehuild.

Arkel:

Ben jij dat, Pelléas? Kom wat dichterbij, zodat ik je kan zien in het licht.

Pelléas:

Grootvader, ik heb tegelijk met de brief van mijn broer een andere brief ontvangen: een brief van mijn vriend Marcellus. Hij gaat sterven en hij vraagt me te komen. Hij zegt dat hij precies de dag weet waarop de

Il me dit que je puis arriver avant elle, si je veux, mais qu'il n'y a pas de temps à perdre.

Arkel:

Il faudrait attendre quelque temps cependant. Nous ne savons pas ce que le retour de ton frère nous prépare. Et d'ailleurs ton père n'est-il pas ici, au-dessus de nous, plus malade peut-être que ton ami? Pourras-tu choisir entre le père et l'ami?

(Hij vertrekt)

Geneviève:

Aie soin d'allumer la lampe dès ce soir, Pelléas.

(Ze gaan af, elk naar een andere kant)

[06] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Voor het kasteel

(Geneviève en Mélisande komen op)

Mélisande:

[07] Il fait sombre dans les jardins. Et quelles forêts, quelles forêts tout autour de palais!

Geneviève:

Oui; cela m'étonnait aussi quand je suis arrivée ici, et cela étonne tout le monde. Il y a des endroits où l'on ne voit jamais le soleil. Mais l'on s'y fait si vite. Il y a longtemps, il y a longtemps... il y a presque quarante ans que je vis ici. Regardez de l'autre côté, vous aurez la clarté de la mer.

Mélisande:

dood moet komen. Hij zegt dat ik vóór hem kan aankomen, als ik wil, maar dat er geen tijd te verliezen is.

Arkel:

Er moet toch nog een tijdje worden gewacht. We weten niet wat de terugkeer van je broer ons brengt. En bovendien, is je vader niet hier boven, zieker misschien dan je vriend? Kun je kiezen tussen vader en vriend?

(Hij vertrekt)

Geneviève:

Zorg er voor vanavond nog de lamp aan te steken, Pelléas.

(Ze gaan af, elk naar een andere kant)

[06] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Voor het kasteel

(Geneviève en Mélisande komen op)

Mélisande:

[07] Het is donker in de tuinen. En wat een bossen, wat een bossen helemaal om het paleis heen!

Geneviève:

Ja; dat verbaasde me ook toen ik hier aan was gekomen, en dat verbaast iedereen. Er zijn plekken waar je nooit de zon te ziet. Maar je went er zo snel aan. Het is een lange tijd, het is een lange tijd... het is bijna veertig jaar dat ik hier leef. Van de andere kant bezien, heb je hier de helderheid van de zee.

Mélisande:

J'entends du bruit au-dessous de nous.

Geneviève:

Oui; c'est quelqu'un qui monte vers nous.
Ah, c'est Pelléas... il semble encore fatigué de vous avoir attendue si longtemps.

Mélisande:

Il ne nous a pas vues.

Geneviève:

Je crois qu'il nous a vues, mais il ne sait ce qu'il doit faire. Pelléas! Pelléas! Est-ce toi?

Pelléas:

Oui! Je venais du côté de la mer.

Geneviève:

Nous aussi, nous cherchions la clarté. Ici il fait un peu plus clair qu'ailleurs, et cependant la mer est sombre.

Pelléas:

Nous aurons une tempête cette nuit; il y en a toutes les nuits depuis quelque temps et cependant elle est si calme maintenant. On s'embarquerait sans le savoir et l'on ne reviendrait plus.

Voix: (*achter de koeliezen*)

[08] Hoé! Hisse! Hoé! Hoé! Hoé!

Mélisande:

Quelque chose sort du port.

Pelléas:

Il faut que ce soit un grand navire... les lumières sont très hautes, nous le verrons tout à l'heure quand il entrera dans la bande de clarté.

Ik hoor geluid beneden ons.

Geneviève:

Ja, het is iemand die naar boven komt.
O, het is Pelléas...hij lijkt nog moe van het lange wachten op u.

Mélisande:

Hij heeft ons niet gezien.

Geneviève:

Ik denk dat hij ons wel gezien heeft, maar dat hij niet weet wat hij moet doen.
Pelléas! Pelléas! Ben jij het?

Pelléas:

Ja! Ik kwam van de kant van de zee.

Geneviève:

Wij ook. We zochten het licht op. Het is hier wat lichter dan elders, en toch is de zee donker.

Pelléas:

We zullen vannacht storm krijgen; Het is al een tijdje elke nacht storm geweest en toch is de zee op het ogenblik zo rustig. Je zou scheep kunnen gaan zonder het te weten en niet meer terugkeren.

Stemmen: (*achter de koeliezen*)

[08] Hup! Hoog! Hup! Hup! Hup!

Mélisande:

Iets verlaat de haven.

Pelléas:

Het moet een groot schip zijn...de lichten zitten erg hoog, we zullen het zo dadelijk zien, als het de lichtstrook binnen vaart.

Geneviève:

Je ne sais pas si nous pourrons le voir... il y a encore une brume sur la mer.

Marins:

Hisse! Hoé!

Pelléas:

On dirait que la brume s'élève lentement.

Mélisande:

Oui; j'aperçoit là-bas une petite lumière que je n'avais pas vue.

Pelléas:

C'est un phare; il y en a d'autres que nous ne voyons pas encore.

Mélisande:

Le navire est dans la lumière; il est déjà bien loin.

Pelléas:

Il s'éloigne à toutes voiles.

Mélisande:

C'est le navire qui m'a menée ici. Il a de grandes voiles... Je le reconnais à ses voiles.

Pelléas:

Il aura mauvaise mer cette nuit.

Mélisande:

Pourquoi s'en va-t-il cette nuit? On ne le voit presque plus. Il fera peut-être naufrage!

Pelléas:**Geneviève:**

Ik weet niet of we het zullen kunnen zien... Er hangt nog mist op zee.

Matrozen:

Hoog! Hup!

Pelléas:

Het lijkt of de mist langzaam optrekt.

Mélisande:

Ja; ik zie daarginds een lichtje dat ik niet eerder heb gezien.

Pelléas:

Dat is een lichtbaken; er zijn er meer van die we nog niet zien.

Mélisande:

Het schip is in het licht; het is al ver weg.

Pelléas:

Het gaat er met volle zeilen vandoor.

Mélisande:

Het is het schip dat mij hier heeft gebracht. Het heeft grote zeilen... Ik herken het aan zijn zeilen.

Pelléas:

Het zal vannacht in ruwe zee komen.

Mélisande:

Waarom vaart het vannacht uit? Je kunt het bijna niet meer zien. Het zal misschien schipbreuk lijden!

Pelléas:

La nuit tombe très vite.

Geneviève:

Il est temps de rentrer. Pelléas, montre la route à Mélisande. Il faut que j'aie vu, un instant, le petit Yniold.

(Ze gaat weg)

Pelléas:

On ne voit plus rien sur la mer.

Mélisande:

Je vois d'autres lumières.

Pelléas:

Ce sont les autres phares. Entendez-vous la mer? C'est le vent qui s'élève. Descendons par ici. Voulez-vous me donner la main?

Mélisande:

Voyez, voyez, j'ai les mains pleines des fleurs.

Pelléas:

Je vous soutiendrai par le bras, le chemin est escarpé et il y fait très sombre... Je pars peut-être demain.

Mélisande:

Oh! Pourquoi partez-vous?

(Ze verlaten het toneel)

Tweede bedrijf

Toneel 1: Een bron in het park

(Pelléas en Mélisande verschijnen)

Pelléas:

[09] Vous ne savez pas où je vous ai

De nacht valt erg snel.

Geneviève:

Het is tijd om terug te gaan. Pelléas, wijs Mélisande de weg. Ik moet nog even bij de kleine Yniold kijken.

(Ze gaat weg)

Pelléas:

Je ziet niets meer op zee.

Mélisande:

Ik zie nieuwe lichtjes.

Pelléas:

Dat zijn de andere lichtbakens. Hoor je de zee? Dat is de wind die opsteekt. Laten we hier naar beneden gaan. Wilt u me een hand geven?

Mélisande:

Maar kijk dan, ik heb mijn handen vol bloemen.

Pelléas:

Ik zal u bij de arm nemen, de weg is steil en het is erg donker geworden... Morgen ga ik misschien weg.

Mélisande:

O! Waarom gaat u weg?

(Ze verlaten het toneel)

Tweede bedrijf

Toneel 1: Een bron in het park

(Pelléas en Mélisande verschijnen)

Pelléas:

[09] U weet niet waar ik u mee naar toe

menée? Je viens souvent m'asseoir ici vers midi, lorsqu'il fait trop chaud dans les jardins. On étouffe aujourd'hui, même à l'ombre des arbres.

Mélisande:

Oh! L'eau est claire!

Pelléas:

Elle est fraîche comme l'hiver. C'est une vieille fontaine abandonnée. Il paraît que c'était une fontaine miraculeuse, elle ouvrait les yeux des aveugles. On l'appelle encore "la fontaine des aveugles".

Mélisande:

Elle n'ouvre plus les yeux des aveugles?

Pelléas:

Depuis que le roi est presque aveugle lui-même, on n'y vient plus.

Mélisande:

Comme on est seul ici..., on n'entend rien.

Pelléas:

Il y a toujours un silence extraordinaire. On entendrait dormir l'eau. Voulez-vous asseoir au bord du bassin de marbre? Il y a un tilleul où le soleil n'entre jamais.

Mélisande:

Je vais me coucher sur le marbre.
Je voudrais voir le fond de l'eau.

Pelléas:

On ne l'a jamais vu. Elle est peut-être aussi profonde que la mer.

Mélisande:

Si quelque-chose brillait au fond, on le

heb genomen? Ik ga hier vaak zitten tegen de middag, als het te warm is in de tuinen. Het is vandaag zelfs verstikkend in de schaduw van de bomen.

Mélisande:

O! Wat is het water helder!

Pelléas:

Het is koud als de winter. Dit is een oude, verlaten bron. Het schijnt dat het een wonderbron is, hij opende de ogen van blinden. Men noemt hem nog steeds "de bron van de blinden."

Mélisande:

Hij opent de ogen van blinden niet meer?

Pelléas:

Sinds de koning zelf bijna blind is komt men hier niet meer.

Mélisande:

Wat ben je hier alleen..., je hoort niets.

Pelléas:

Er hangt hier altijd een ongewone stilte. Je hoort het water slapen. Wilt u aan de rand van het marmeren bekken zitten? Er staat een lindeboom waar de zon nooit doorheen komt.

Mélisande:

Ik ga op het marmer liggen.
Ik zou de bodem van het water willen zien.

Pelléas:

Die heeft nog niemand ooit gezien. Hij is misschien wel even diep als de zee.

Mélisande:

Als er iets op de bodem schitterde, zou

verrait peut-être.

Pelléas:

Ne vous penchez pas ainsi!

Mélisande:

Je voudrais toucher l'eau.

Pelléas:

Prenez garde de glisser. Je vais vous tenir par la main.

Mélisande:

Non, non, je voudrais y plonger les deux mains. On dirait que mes mains sont malades aujourd'hui.

Pelléas:

Oh! Oh! Prenez garde! Prenez garde! Mélisande! Mélisande! Oh, votre chevelure!

Mélisande: *(zich oprichtend)*

Je ne peux pas, je ne peux pas l'atteindre!

Pelléas:

Vos cheveux ont plongé dans l'eau.

Mélisande:

Oui, ils sont plus longs que mes bras, ils sont plus longs que moi.

Pelléas:

[10] C'est au bord d'une fontaine aussi qu'il vous a trouvée?

Mélisande:

Oui.

Pelléas:

je het misschien zien

Pelléas:

Buig niet zo voorover!

Mélisande:

Ik zou het water aan willen raken.

Pelléas:

Pas op dat u niet uitglijdt. Ik zal u bij de hand houden.

Mélisande:

Nee, nee, ik wil beide handen er in dompelen. Het lijkt wel alsof mijn handen vandaag ziek zijn.

Pelléas:

O! O! Wees voorzichtig! Wees voorzichtig! Mélisande! Mélisande! O, uw haar!

Mélisande: *(zich oprichtend)*

Ik kan niet, ik kan er niet bij!

Pelléas:

Uw haar is in het water gedompeld.

Mélisande:

Ja, het is langer dan mijn armen, het is veel langer dan ikzelf ben.

Pelléas:

[10] Was het ook bij een bron, dat hij u heeft gevonden?

Mélisande:

Ja.

Pelléas:

Que vous a-t-il dit?

Mélisande:

Rien; je ne me rappelle plus.

Pelléas:

Était-il tout près de vous?

Mélisande:

Oui, il voulait m'embrasser

Pelléas:

Et vous ne vouliez pas?

Mélisande:

Non.

Pelléas:

Pourquoi ne vouliez-vous pas?

Mélisande:

Oh! Oh! Jái vu passer quelque chose au fond de l'eau.

Pelléas:

Prenez garde! Prenez garde! Vou allez tomber!

Avec quoi jouez-vous?

Mélisande:

Avec l'anneau qu'il m'a donné.

Pelléas:

Ne jouez pas ainsi au-dessous d'une eau si profonde.

Mélisande:

Mes mains ne tremblent pas.

Wat heeft hij tegen u gezegd?

Mélisande:

Niets; ik herinner het me niet meer.

Pelléas:

Kwam hij dicht bij u?

Mélisande:

Ja, hij wilde me omhelzen.

Pelléas:

En u wilde niet?

Mélisande:

Nee.

Pelléas:

Waarom wilde u niet?

Mélisande:

O! O! Ik heb iets op de bodem van het water zien bewegen.

Pelléas:

Kijk uit! Kijk uit! U zult vallen!

Waar speelt u mee?

Mélisande:

Met de ring die hij me heeft gegeven.

Pelléas:

Speel er niet zo mee aan de rand van zo'n diep water.

Mélisande:

Mijn handen trillen niet.

Pelléas:

Comme il brille au soleil! Ne le jetez pas si haut vers le ciel!

Mélisande:

Oh!

Pelléas:

Il est tombé!

Mélisande:

Il est tombé dans l'eau!

Pelléas:

Où est-il? Où est-il?

Mélisande:

Je ne le vois pas descendre.

Pelléas:

Je crois la voir briller.

Mélisande:

Mijn ring?

Pelléas:

Oui, oui; là-bas.

Mélisande:

Oh! Oh! Elle est si loin de nous!
Non, non, ce n'est pas elle, ce n'est plus elle. Elle est perdue, perdue! Il n'y a plus qu'un grand cercle sur l'eau. Qu'allons-nous faire maintenant?

Pelléas:

Il ne faut pas s'inquiéter ainsi pour une bague. Ce n'est rien. Nous la retrouverons

Pelléas:

Wat schittert hij in de zon! Gooi hem niet zo hoog de lucht in!

Mélisande:

O!

Pelléas:

Hij is gevallen!

Mélisande:

Hij is in het water gevallen!

Pelléas:

Waar is hij? Waar is hij?

Mélisande:

Ik zie hem niet zinken.

Pelléas:

Ik geloof dat ik hem zie glanzen.

Mélisande:

Mijn ring?

Pelléas:

Ja, ja; daar beneden.

Mélisande:

O, o! Hij ligt zo ver van ons vandaan!
Nee, nee, dat is hem niet, Hij is er niet meer. Hij is verloren, verloren! Er is alleen nog maar een grote kring op het water. Wat gaan we nu doen?

Pelléas:

Je hoeft je niet ongerust te maken over een ring. Dat is niets. Misschien vinden we hem terug. Of anders zullen we zeker een

peut-être. Ou bien nous en retrouverons une autre.

Mélisande:

Non, non, nous ne la retrouverons plus, nous n'en trouverons pas d'autres non plus. Je croyais l'avoir dans les mains cependant. J'avais déjà fermé les mains, et elle est tombée malgré tout.

Je l'ai jetée trop haut du côté du soleil.

Pelléas:

Venez, nous reviendrons un autre jour. Venez, il est temps. On irait à notre rencontre. Midi sonnait au moment où l'anneau est tombé.

Mélisande:

Qu'allons-nous dire à Golaud s'il demande où il est?

Pelléas:

La vérité! La vérité!

(Ze vertrekken)

[11] - TUSSENSPEL -

Toneel 2: Een vertrek in het kasteel

(Men ziet Golaud, liggend op zijn bed. Mélisande zit aan het hoofdeind)

Golaud:

[12] Ah! Ah! Tout va bien, cela ne sera rien. Mais je ne puis m'expliquer comment cela s'est passé.

Je chassais tranquillement dans la forêt. Mon cheval s'est emporté tout à coup sans raison. A-t-il vu quelque chose d'extraordinaire? Je venais d'entendre sonner les douze coups de midi. Au douzième coup, il s'effraie subitement et court comme un aveugle fou contre un

andere vinden.

Mélisande:

Nee, nee, we zullen hem niet meer terugvinden, we zullen ook geen andere meer vinden. Ik dacht hem echt in mijn handen te hebben. Ik had mijn handen al dicht en toch is hij eruit gevallen. Ik heb hem te hoog naar de zon toe gegoid.

Pelléas:

Kom, we gaan op een andere dag terug. Kom, het is tijd. Ze zullen naar ons gaan zoeken. De klok sloeg het middaguur op het moment dat de ring viel.

Mélisande:

Wat gaan we tegen Golaud zeggen, als hij vraagt waar hij is?

Pelléas:

De waarheid! De waarheid!

(Ze vertrekken)

[11] - TUSSENSPEL -

Toneel 2: Een vertrek in het kasteel

(Men ziet Golaud, liggend op zijn bed. Mélisande zit aan het hoofdeind)

Golaud:

[12] Ach, wat! Alles gaat goed, dit is niets. Maar ik kan niet verklaren hoe het is gebeurd.

Ik was rustig aan het jagen in het bos. Opeens sloeg mijn paard zonder reden op hol. Heeft hij wat ongewoons gezien? Ik had het net twaalf uur in de middag horen slaan. Bij de twaalfde slag schrok hij plotseling en rende als een blinde gek tegen een boom aan.

Arbre!

Je ne sais plus ce qui est arrivé. Je suis tombé, et lui doit être tombé sur moi, je croyais avoir toute la forêt sur la poitrine. Je croyais que mon coeur était déchiré. Mais mon coeur est solide. Il paraît que ce n'est rien.

Mélisande:

Voulez-vous boire un peu d'eau?

Golaud:

Merci, je n'ai soif.

Mélisande:

Voulez-vous un autre oreiller? Il y a une petite tache de sang sur celui-ci.

Golaud:

Non, ce n'est pas la peine.

Mélisande:

Est-ce bien sûr? Vous ne souffrez pas trop?

Golaud:

Non, non, j'en ai vu bien d'autres. Je suis fait au fer et au sang.

Mélisande:

Fermez les yeux et tâchez de dormir. Je resterai ici toute la nuit.

Golaud:

Non, non, je ne veux pas que tu te fatigues ainsi. Je n'ai besoin de rien, je dormirai comme un enfant...
Qu'a-t-il, Mélisande? Pourquoi pleures-tu tout à coup?

Mélisande: *(huilend)*

Je suis..., je suis malade ici.

Ik weet niet meer wat er is gebeurd. Ik ben gevallen en hij moet op me gevallen zijn, ik dacht dat het hele bos op mijn borst lag. Ik dacht dat mijn hart was stukgescheurd. Maar mijn hart is sterk. Er schijnt niets aan de hand te zijn.

Mélisande:

Wilt u een beetje water drinken?

Golaud:

Nee, dank je, ik heb geen dorst.

Mélisande:

Wilt u een ander hoofdkussen? Er zit een klein bloedvlekje op deze.

Golaud:

Nee, het is niet de moeite waard.

Mélisande:

Is dat wel zeker? U lijdt niet teveel pijn?

Golaud:

Nee, nee, ik heb wel erger dingen gezien. Ik ben van ijzer en bloed gemaakt.

Mélisande:

Doe uw ogen dicht en probeer te slapen. Ik zal de hele nacht hier blijven.

Golaud:

Nee, nee, ik wil niet dat je je zo vermoeit. Ik heb niets nodig. Ik zal slapen als een kind...
Wat is er, Mélisande? Waarom huil je opeens?

Mélisande: *(huilend)*

Ik ben..., ik voel me hier ziek.

Golaud:

Tu es malade? Qu'as-tu donc, qu'as-tu donc, Mélisande?

Mélisande:

Je ne sais pas. Je suis malade ici. Je préfère vous le dire aujourd'hui, Seigneur, je ne suis pas heureuse ici.

Golaud:

Qu'est-il donc arrivé? Quelqu'un t'a fait du mal? Quelqu'un t'aurait-il offensée?

Mélisande:

Non, non, personne ne m'a fait le moindre mal. Ce n'est pas cela.

Golaud:

Mais tu dois me cacher quelque chose? Dis-moi, toute la vérité, Mélisande. Est-ce le roi? Est-ce ma mère? Est-ce Pelléas?

Mélisande:

Non, non, ce n'est pas Pelléas. Ce n'est personne. Vous ne pouvez pas me comprendre. C'est quelque chose qui est plus fort que moi.

Golaud:

Voyons; sois raisonnable, Mélisande. Que veux-tu que je fasse? Tu n'est plus une enfant. Est-ce moi que tu voudrais quitter?

Mélisande:

Oh non, ce n'est pas cela. Je voudrais m'en aller avec vous. C'est ici que je ne peux plus vivre. Je sens que je ne vivrais plus longtemps.

Golaud:**Golaud:**

Ben je ziek? Wat heb je dan? Wat heb je dan, Mélisande?

Mélisande:

Ik weet het niet. Ik voel me hier ziek. Ik zeg het u liever vandaag, heer, ik ben hier niet gelukkig.

Golaud:

Wat is er dan gebeurd? Heeft iemand je kwaad gedaan? Heeft iemand je beledigd?

Mélisande:

Nee, nee, niemand heeft t me enig kwaad gedaan. Dat is het niet.

Golaud:

Maar verberg je iets voor me? Vertel me de hele waarheid, Mélisande. Is het de koning? Is het mijn moeder? Is het Pelléas?

Mélisande:

Nee, nee, het is Pelléas niet. Het is niemand. U kunt me niet begrijpen. Het is iets dat sterker is dan ik.

Golaud:

Kom nou, wees verstandig, Mélisande. Wat wil je dat ik begrijp? Je bent geen kind meer. Ben ik het waar je van af zou willen?

Mélisande:

O nee, dat is het niet. Ik zou samen met u weg willen gaan. Het is hier dat ik niet kan leven. Ik voel dat ik niet lang meer te leven heb.

Golaud:

Mais il faut une raison cependant. On va te croire folle. On va croire à des rêves d'enfant. Voyons, est-ce Pelléas peut-être? Je crois qu'il net te parle pas souvent.

Mélisande:

Si, il me parle parfois. Il ne m'aime pas, je crois; je l'ai vu dans ses yeux. Mais il me parle quand il me rencontre.

Golaud:

Il ne faut pas lui en vouloir. Il a toujours été ainsi. Il est un peu étrange. Il changera, tu verras; il est jeune.

Mélisande:

Mais ce n'est pas cela, ce n'est pas cela...

Golaud:

Qu'est-ce donc? Ne peux-tu pas te faire à la vie qu'on mène ici? Fait-il trop triste ici? Il est vrai que ce château est très vieux et très sombre, il est très froid et très profond. Et tous ceux qui l'habitent sont déjà vieux. Et la campagne peut sembler triste aussi, avec toutes ces forêts, toutes ces vieilles forêts sans lumière. Mais on peut égayer tout cela si l'on veut. Et puis, la joie... la joie, on n'en a pas tous les jours. Mais dis-moi quelque chose; n'importe quoi, je ferai tout ce que tu voudras.

Mélisande:

Oui, c'est vrai... on ne voit jamais le ciel ici. J l'ai vu pour la première fois ce matin.

Golaud:

C'est donc cela qui te fait pleurer, ma pauvre Mélisande? Ce n'est donc que cela? Tu pleures de ne pas voir le ciel? Voyons tu n'es plus à l'âge où l'on peut pleurer pour ces choses. Et puis, l'été n'est-il pas là? Tu vas voir le ciel tous les jours. Et

Maar er moet toch een reden zijn? Men zal denken dat je gek bent. Men zal denken aan kinderdromen. Kom, is het Pelléas misschien? Ik geloof dat hij niet vaak met je spreekt.

Mélisande:

Ja, hij spreekt me zelden. Hij mag me niet, geloof ik; ik heb het aan zijn ogen gezien. Maar hij spreekt met me als ik hem tegenkom.

Golaud:

Je moet het hem niet kwalijk nemen. Hij is altijd zo geweest. Hij is een beetje vreemd. Maar hij zal veranderen, je zult het zien; hij is nog jong.

Mélisande:

Maar dat is het niet. Dat is het niet...

Golaud:

Wat is er dan? Kun je niet tegen het leven dat we hier leiden? Is het hier te somber? Het is waar, dat het kasteel heel oud is en heel donker. Het is erg koud en erg hol. En allen die het bewonen zijn ook oud. En de omgeving moet ook wel treurig lijken met al die wouden, die oude wouden zonder licht. Maar men kan dat allemaal vrolijker zien als men wil. En trouwens vreugde... vreugde beleeft men ook niet alle dagen. Maar zeg me iets, het geeft niet wat, ik zal alles doen wat je wilt.

Mélisande:

Ja, dat is waar... je ziet hier nooit de hemel. Ik heb hem vanmorgen voor de eerste keer gezien.

Golaud:

Het is dus dat wat je aan het huilen maakt, mijn kleine Mélisande? Het is alleen dat maar? Je huilt omdat je de hemel niet ziet? Kom op, je hebt de leeftijd niet meer waarop je om die dingen kunt huilen. En dan, is de zomer er niet? Je zult alle dagen

puis l'année prochaine...

[13] Voyons, donne-moi ta main, donne-mois tes deux petites mains.

(Hij pakt haar handen)

Oh, ces petites mains, que je pourrais écraser comme des fleurs...

Tiens, où est l'anneau que je t'avais donné?

Mélisande:

L'anneau?

Golaud:

Oui, la bague de nos noces, où est-elle?

Mélisande:

Je crois... je crois qu'elle est tombée.

Golaud:

Tombée? Où est-elle tombée? Tu ne l'as pas perdue?

Mélisande:

Non, elle est tombée... elle doit être tombée... mais je sais où elle est.

Golaud:

Où est-elle?

Mélisande:

Vous savez bien... Vous savez bien, la grotte au bord de la mer?

Golaud:

Oui.

Mélisande:

Eh bien, c'est là. Il faut que ce soit là. Oui, oui; je me rappelle. J'y suis allée ce matin

de hemel zien. En volgend jaar opnieuw...

[13] Geef me je hand, geef me je twee kleine handjes.

(Hij pakt haar handen)

O, die handjes, die ik zou kunnen fijnknijpen alsof het bloemen waren...

Hé, waar is de ring die ik je heb gegeven?

Mélisande:

De ring?

Golaud:

Ja, de ring van onze bruiloft, waar is hij?

Mélisande:

Ik geloof, ik geloof dat hij is gevallen.

Golaud:

Gevallen. Waar is hij gevallen? Je hebt hem toch niet verloren?

Mélisande:

Nee, hij is gevallen... hij moet gevallen zijn... maar ik weet waar hij is.

Golaud:

Waar is hij?

Mélisande:

U weet wel... U kent toch de grot bij de zeekust?

Golaud:

Ja.

Mélisande:

Wel, daar is het. Het moet daar zijn. Ja, ja; ik herinner het me. Ik ben er die ochtend

ramasser des coquillages pour le petit Yniold. Il y en a de très beaux. Elle a glissé de mon doigt... puis la mer est entrée et j'ai dû sortir avant de l'avoir retrouvée.

Golaud:

Est-tu sûre que c'est là?

Mélisande:

Oui, oui, tout à fait sûre. Je l'ai sentie glisser.

Golaud:

Il faut aller la chercher tout de suite.

Mélisande:

Maintenant? Tout de suite, dans l'obscurité?

Golaud:

Maintenant, tout de suite, dans l'obscurité. J'aimerais mieux avoir perdu tout ce que j'ai plutôt que d'avoir perdu cette bague. Tu ne sais pas ce que c'est. Tu ne sais pas d'où elle vient.

La mer sera très haute cette nuit. La mer viendra la prendre avant toi... dépêche-toi!

Mélisande:

Je n'ose pas, je n'ose pas aller seule.

Golaud:

Vas-y, vas-y avec n'importe qui. Mais il faut y aller tout de suite, entends-tu? Dépêche-toi; demande à Pelléas d'y aller avec toi.

Mélisande:

Pelléas? Avec Pelléas? Mais Pelléas ne voudra pas...

Golaud:

heen gegaan om schelpen te rapen voor de kleine Yniold. Er zijn daar hele mooie. Hij is van mijn vinger gegleden... daarna kwam de vloed op en ik ben weg moeten gaan voordat ik hem terug had gevonden.

Golaud:

Weet je zeker dat hij daar is?

Mélisande:

Ja, ja, helemaal zeker. Ik heb hem eraf voelen glijden.

Golaud:

Je moet hem onmiddellijk gaan zoeken.

Mélisande:

Nu? Onmiddellijk, in het donker?

Golaud:

Nu, onmiddellijk, in het donker.

Ik zou liever alles verliezen wat ik heb, dan deze ring kwijt te raken. Je weet niet wat het is. Je weet niet waar hij vandaan komt. De zee zal deze nacht erg hoog staan. De zee zal hem eerder dan jij weg komen halen... haast je!

Mélisande:

Ik durf niet, ik durf niet alleen te gaan.

Golaud:

Ga er heen, ga er heen met wie je maar wilt. Maar je moet er direct heen gaan, begrijp je? Haast je, vraag aan Pelléas er met jou heen te gaan.

Mélisande:

Pelléas? Met Pelléas? Maar Pelléas zal niet willen...

Golaud:

Pelléas fera tout ce que tu lui demandes. Je connais Pelléas mieux que toi. Vas-y, hâte-toi. Je ne dormirai pas avant d'avoir la bague.

Mélisande:

Oh! Oh! J ne suis pas heureuse, je ne suis pas heureuse.

(Ze gaat wenend af)

[14] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Voor een grot

(Pelléas en Mélisande komen op)

Pelléas: *(opgewonden pratend)*

[15] Oui, c'est ici, nous y sommes. Il fait si noir que l'entrée de la grotte ne se distingue plus du reste de la nuit. Il n'y a pas d'étoiles de ce côté.

Attendons que la lune ait déchiré ce grand nuage, elle éclairera toute la grotte et alors nous pourrons entrer sans danger. Il y a des endroits dangereux et le sentier est très étroit, entre deux lacs don't on n'a pas encore trouvé le fond. Je n'ai pas songé à emporter une torche ou une lanterne. Mais je pense que la clarté du ciel nous suffira. Vous n'avez jamais pénétré dans cette grotte?

Mélisande:

Non.

Pelléas:

Entrons-y. Il faut pouvoir décrire l'endroit où vous avez perdu la bague, s'il vous interroge. Elle est très grande et très belle, elle est pleine de ténèbres blues. Quand on y allume une petite lumière, on dirait que la voûte est couverte d'étoiles, comme le ciel. Donnez-moi la main, ne tremblez pas

Pelléas zal alles doen wat je hem vraagt. Ik ken Palléas beter dan jij. Ga erheen, haast je. Ik zal niet slapen voordat ik de ring heb.

Mélisande:

O! O! Ik ben niet gelukkig, ik ben niet gelukkig.

(Ze gaat wenend af)

[14] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Voor een grot

(Pelléas en Mélisande komen op)

Pelléas: *(opgewonden pratend)*

[15] Ja, hier is het, we zijn er. Het is zo donker dat de ingang van de grot zich niet meer tegen de rest van de nacht aftekent. Er zijn geen sterren aan deze kant.

Laten we wachten tot de maan achter die grote wolk vandaan komt, ze zal de grot verlichten en dan kunnen wij zonder gevaar naar binnen. Er zijn gevaarlijke plekken en het pad loopt erg smal tussen twee meren door waarvan men de bodem nog niet heeft gevonden. Ik heb er niet aan gedacht een fakkel of een lantaren mee te nemen. Maar ik denk dat het licht van de hemel voldonede voor ons is. U bent deze grot nooit binnengegaan?

Mélisande:

Nee.

Pelléas:

Laten we er in gaan. U moet de plek kunnen beschrijven waar u de ring heeft verloren, als hij u ondervraagt. Hij is heel groot en heel mooi, hij is vol blauwe schaduwen. Als je er een lichtje aansteekt, zou je denken dat het plafond met sterren is bezaaid, zoals de hemel. Geef me een

ainsi. Il n'y a pas de danger; nous nous arrêterons au moment où nous n'apercevrons plus la clarté de la mer.

Est-ce le bruit de la grotte qui vous effraie? Entendez-vous la mer derrière nous? Elle ne semble pas heureuse cette nuit.

(De maan werpt een brede lichtbaan op de ingang en dringt door in een gedeelte van de duistere grot. Daardoor worden drie oude bedelaars met witte haren zichtbaar, die naast elkaar zitten en, tegen elkaar aan leunend, tegen de rotswand in slaap zijn gevallen)

Oh! Voici la clarté.

Mélisande:

Ah...!

Pelléas:

Qu'y a-t-il?

Mélisande:

Il y a... il y a...

(Ze wijst naar de drie bedelaars)

Pelléas:

Oui... je les ai vus aussi.

Mélisande:

Allons-nous en! Allons-nous en!

Pelléas:

Ce sont trois vieux pauvres qui se sont endormis. Il y a une famine dans le pays. Pourquoi sont-ils venus dormir ici?

Mélisande:

Allons-nous en; venez... Allons-nous en!

Pelléas:

Prenez garde, ne parlez pas si haut! Ne les

hand, beef niet zo. Er is geen gevaar; zodra we het schijnsel van de zee niet meer zien, blijven we staan.

Zijn het de geluiden uit de grot die je beangstigen? Hoor je de zee achter ons? Hij schijnt vannacht niet gelukkig te zijn.

(De maan werpt een brede lichtbaan op de ingang en dringt door in een gedeelte van de duistere grot. Daardoor worden drie oude bedelaars met witte haren zichtbaar, die naast elkaar zitten en, tegen elkaar aan leunend, tegen de rotswand in slaap zijn gevallen)

Ha, daar komt het licht.

Mélisande:

Ach...!

Pelléas:

Wat is er?

Mélisande:

Er zijn... er zijn...

(Ze wijst naar de drie bedelaars)

Pelléas:

Ja... ik heb ze ook gezien.

Mélisande:

Laten we weggaan! Laten we weggaan!

Pelléas:

Dat zijn drie oude bedelaars die in slaap zijn gevallen. Er heerst hongersnood in het land. Waarom zijn ze hier gekomen om te slapen?

Mélisande:

Laten we weggaan; kom... Laten we weggaan!

Pelléas:

Pas op, spreek niet zo hard! Maak ze niet

éveillons pas... Ils dorment encore profondément. Venez.

Mélisande:

Laissez-moi; je préfère marcher seule.

Pelléas:

Nous reviendrons un autre jour.

(Ze gaan weg)

Derde bedrijf

Toneel 1: Een van de torens van het kasteel. Een pad loopt om de toren heen, onderlangs een torenraam.

(Aan het venster komt Mélisande haar losgemaakte haar)

Mélisande:

[16] Mes longs cheveux descendent jusqu'au seuil de la tour; mes cheveux vous attendent tout le long de la tour, et tout le long du jour, et tout le long du jour. Saint Daniel et Saint Michel, Saint Michel et Saint Raphaël. Je suis née un dimanche, un dimanche à midi.

(Pelléas verschijnt op het pad rond de toren)

Pelléas:

Holà! Holà! Ho!

Mélisande:

Qui est là?

Pelléas:

Moi, moi, et moi!

Wakker... Zij zijn nog diep in slaap. Kom.

Mélisande:

Laat me; ik loop liever alleen.

Pelléas:

We komen een andere dag terug.

(Ze gaan weg)

Derde bedrijf

Toneel 1: Een van de torens van het kasteel. Een pad loopt om de toren heen, onderlangs een torenraam.

(Aan het venster komt Mélisande haar losgemaakte haar)

Mélisande:

[16] Mijn lange haar reikt wel omlaag tot aan de voet van de toren; mijn haar wacht op u, de hele toren langs, en de hele, lange dag, en de hele, lange dag. Sint Daniël en Sint Michaël, Sint Michaël en Sint Rafaël. Ik ben geboren op een zondag, 's middags om twaalf uur.

(Pelléas verschijnt op het pad rond de toren)

Pelléas:

Hallo! Hallo! Ho!

Mélisande:

Wie is daar?

Pelléas:

Ik, ik, en ik!

Que fais-tu là, à la fenêtre, en chantant
comme un oiseau qui n'est pas d'ici?

Mélisande:

J'arrange mes cheveux pour la nuit.

Pelléas:

C'est là ce que je vois sur le mur? Je
croyais que tu avais de la lumière.

Mélisande:

J'ai ouvert la fenêtre; il fait trop chaud
dans la tour. Il fait beau cette nuit.

Pelléas:

Il y a d'innombrables étoiles; je n'en ai
jamais vu autant que ce soir; mais la lune
est encore sur la mer... Ne reste pas dans
l'ombre, Mélisande, penche-toi un peu,
que je voie tes cheveux dénoués.

(Mélisande buigt zich verder voorover)

Mélisande:

Je suis affreuse ainsi.

Pelléas:

Oh! Oh! Mélisande! Oh, tu es belle! Tu es
belle ainsi! Penche-toi, penche-toi! Laisse
moi venir plus près de toi.

Mélisande:

Je ne suis pas venir plus près de toi.
Je me penche tant que je peux.

Pelléas:

Je ne puis pas monter plus haut.
Donne-moi du moins ta main ce soir, avant
que je m'en aille. Je pars demain.

Mélisande:

Wat doe je daar bij het raam, zingend als
een vogel die niet hier vandaan komt?

Mélisande:

Ik bind mijn haar op voor de nacht.

Pelléas:

Is het dat, wat ik tegen de muur zie? Ik
dacht dat je daar licht had.

Mélisande:

Ik heb het raam opengedaan; Het is te
warm in de toren. Het is mooi vannacht.

Pelléas:

Er zijn ontelbare sterren; ik heb er nog
nooit zoveel gezien als deze avond, maar
de maan staat nog boven de zee... Blijf niet
in de schaduw, Mélisande, buig wat verder
voorover, zodat ik je losgemaakte haar zie.

(Mélisande buigt zich verder voorover)

Mélisande:

Ik zie er afschuwelijk uit zo.

Pelléas:

O! O! Mélisande! O, je bent mooi! Je bent
mooi zo! Buig voorover, buig voorover!
Laat me dichterbij je komen.

Mélisande:

Ik kan niet dichterbij je toe komen. Ik
buig al zo ver als ik kan.

Pelléas:

Ik kan niet hoger komen.
Geef me vanavond tenminste je hand,
voordat ik ga. Ik vertrek morgen.

Mélisande:

Non, non, non!

Pelléas:

Si, si, je pars, je partirai demain.
Donne-moi ta main, ta main,
ta petite main sur mes lèvres.

Mélisande:

Je ne te donne pas ma main si tu pars.

Pelléas:

Donne, donne, donne...

Mélisande:

Tu ne partiras pas?

Pelléas:

J'attendrai, j'attendrai.

Mélisande:

Je vois une rose dans les ténèbres.

Pelléas:

Où donc? Je ne vois que les branches du
saule qui dépasse le mur.

Mélisande:

Plus bas. Plus bas. Dans le jardin, là-bas,
dans le vert sombre.

Pelléas:

Ce n'est pas une rose. J'irai voir tout à
l'heure. Mais donne-moi ta main d'abord,
d'abord ta main.

Mélisande:

Voilà, voilà. Je ne puis me pencher
davantage.

Pelléas:

Nee, nee, nee!

Pelléas:

Toch wel, toch wel, ik ga, ik zal morgen
vertrekken. Geef me je hand. Je hand, je
kleine handje tegen mijn lippen .

Mélisande:

Ik geef je mijn hand niet als je weggaat.

Pelléas:

Geef, geef, geef...

Mélisande:

Zul je niet weggaan?

Pelléas:

Ik zal wachten, ik zal wachten.

Mélisande:

Ik zie een roos in de schemering.

Pelléas:

Waar dan? Ik zie alleen maar de twijgen
van de wilg die over de muur hangen.

Mélisande:

Lager. Lager. In de tuin, daar, in het
donkere groen.

Pelléas:

Dat is geen roos. Ik zal straks gaan kijken.
Maar geef me je hand eerst, eerst je hand.

Mélisande:

Daar..., daar. Ik kan niet verder voorover
hangen.

Pelléas:

Mes lèvres ne peuvent pas atteindre ta main!

Mélisande:

Je ne puis me pencher davantage.
Je suis sur le point de tomber. Oh! Oh!
Mes cheveux descendent de la tour!

(Terwijl ze naar buiten leunt, ontrolt plotseling haar haar zich en kolkt zich uit over Pelléas)

Pelléas:

Oh! Oh! Qu'est-ce que c'est? Tes cheveux, tes cheveux descendent vers moi! Toute ta chevelure, Mélisande, toute ta chevelure est tombé de la tour!

[17] je les tiens dans les mains, je les tiens dans la bouche, je les tiens dans les bras, je les mets autour de mon cou. Je n'ouvrirai plus les mains cette nuit.

Mélisande:

Laisse-moi! Laisse-moi! Tu vas me faire tomber.

Pelléas:

Non, non, non! Je n'ai jamais vu de cheveux comme les tiens, Mélisande. Vois, vois, ils viennent de si haut et ils m'inondent encore jusqu'au coeur; ils m'inondent encore jusqu'aux genoux! Et ils sont doux, ils sont doux comme s'ils tombaient du ciel. Je ne vois plus le ciel à travers tes cheveux. Tu vois, tu vois? Mes deux mains ne peuvent plus les tenir; il y en a jusque sur les branches du saule. Ils vivent comme des oiseaux dans mes mains, et ils m'aiment, ils m'aiment plus que toi.

Mélisande:

Laisse-moi, laisse-moi! Quelqu'un pourrait venir.

Pelléas:

Mijn lippen kunnen je hand niet bereiken!

Mélisande:

Ik kan niet verder naar voren leunen.
Ik sta op het punt te vallen. O! O! Mijn haren storten langs de toren naar beneden.

(Terwijl ze naar buiten leunt, ontrolt plotseling haar haar zich en kolkt zich uit over Pelléas)

Pelléas:

O! O! Wat is dit? Je haren, je haren komen op me af! Je hele kapsel, Mélisande, je hele haarvracht is langs de toren opengewaaierd!

[17] Ik heb ze in mijn handen, ik heb ze in mijn mond, ik houd ze in mijn armen, ik drapeer ze om mijn nek. Ik zal mijn handen deze nacht niet meer openen.

Mélisande:

Laat me los! Laat los! Je zult me laten vallen.

Pelléas:

Nee, nee, nee! Ik heb nog nooit zulk haar als dat van jou gezien, Mélisande. Kijk, kijk, kijk, het komt van zo hoog en toch hangt het over me heen tot aan mijn hart; het omwikkelt mij zelfs tot aan mijn knieën! En het is zo zacht, zo zacht alsof het uit de hemel komt vallen. Ik zie door je haar heen de hemel niet meer. Zie je, zie je? Mijn beide handen kunnen het niet meer omvatten; er hangt zelfs wat over de twijgen van de wilg. Het leeft als vogels in mijn handen, en het houdt van me, het houdt meer van me dan jij.

Mélisande:

Laat me, laat me los! Er kan iemand aankomen.

Pelléas:

Non, non, non. Je ne te délivre pas cette nuit. Tu es ma prisonnière cette nuit, toute la nuit, toute la nuit.

Mélisande:

Pelléas! Pelléas!

Pelléas:

Je les noue, je les noue aux branches du saule. Tu ne t'en iras plus, tu ne t'en iras plus.

Regarde, regarde, j'embrasse tes cheveux... Je ne souffre plus au milieu de tes cheveux...

Tu entends mes baisers le long de tes cheveux? Ils montent le long de tes cheveux. Il faut que chacun t'en apporte.

Tu vois, tu vois, je puis ouvrir les mains. J'ai les mains libres et tu ne peux plus m'abandonner.

Mélisande:

Oh! Oh! Tu m'as fait mal!

(Enkele duiven komen uit de toren tevoorschijn en beginnen er in het donker omheen te vliegen)

Qu'y a-t'il, Pelléas? Qu'est-ce qui vole autour de moi?

Pelléas:

Ce sont les colombes qui sortent de la tour... Je les ai effrayées; elles s'envolent.

Mélisande:

Ce sont mes colombes, Pelléas. Allons-nous-en, laisse-moi; elles ne reviendraient plus.

Pelléas:

Pourquoi ne reviendraient-elles plus?

Mélisande:

Nee, nee, nee. Ik laat je vannacht niet vrij. Je bent deze nacht mijn gevangene, de hele nacht, de hele nacht.

Mélisande:

Pelléas! Pelléas!

Pelléas:

Ik bind het vast, ik bind het vast aan de twijgen van de wilg. Je zult niet meer weggkomen, je zult niet meer weggkomen.

Kijk, kijk, ik neem je haar in mijn armen... Ik voel geen leed meer temidden van je haren...

Kun je door je haar heen mijn zoenen horen? Ze stijgen langs je haren op. Elke haar moet je er een brengen.

Kijk, kijk dan, ik kan mijn handen open doen. Ik heb mijn handen vrij en je kunt niet meer van me weggaan...

Mélisande:

O!O! Je hebt me pijn gedaan!

(Enkele duiven komen uit de toren tevoorschijn en beginnen er in het donker omheen te vliegen)

Wat is dat, Pelléas? Wat vliegt daar om me heen?

Pelléas:

Dat zijn de duiven die de toren uit komen... Ik heb ze aan het schrikken gemaakt; ze vliegen weg.

Mélisande:

Dat zijn mijn duiven, Pelléas. Laten we nu gaan, laat me; ze zullen niet meer terugkomen.

Pelléas:

Waarom zouden ze niet meer terugkomen?

Mélisande:

Elles se perdront dans l'obscurité. Laisse-moi! Laisse-moi relever la tête. J'entends un bruit de pas. Laisse-moi! C'est Golaud! Je crois que c'est Golaud! Il nous a entendus.

Pelléas:

Attends! Attends! Tes cheveux sont autour des branches. Ils se sont accrochés dans l'obscurité. Attends! Attends! Il fait noir.

(Golaud verschijnt op het pad)

Golaud:

[18] Que faites-vous ici?

Pelléas:

Ce que je fais ici? Je...

Golaud:

Vous êtes des enfants! Mélisande, ne te penche pas ainsi à la fenêtre, tu vas tomber...

Vous ne savez pas qu'il est tard? Il est près de minuit. Ne jouez pas ainsi dans l'obscurité. Vous êtes des enfants...

Quels enfants...! Quels enfants...!

(Hij gaat met Pelléas af)

- TUSSENSPEL -

Toneel 2: De gewelven van het kasteel

(Golaud en Pelléas komen op)

Golaud:

[19] Prenez garde; par ici, par ici. Vous n'avez jamais pénétré dans ces souterrains?

Pelléas:

Si, une fois dans le temps; mais il y a

Ze zullen verdwalen in het donker. Laat me los! Laat me mijn hoofd optillen. Ik hoor het geluid van voetstappen. Laat me los! Het is Golaud! Ik geloof dat het Golaud is! Hij heeft ons gehoord.

Pelléas:

Wacht! Wacht! Je haar zit om de twijgen gewonden. Het heeft zich er in het duister aan opgehangen. Wacht! Wacht! Het is donker.

(Golaud verschijnt op het pad)

Golaud:

[18] Wat doen jullie hier?

Pelléas:

Wat ik hier doe? Ik...

Golaud:

Jullie zijn kinderen! Mélisande, leun niet zo uit het venster, je zult nog vallen...

Weten jullie niet dat het laat is? Het is bijna middernacht. Speel niet zo in de duisternis. Jullie zijn kinderen...

Wat een kinderen...! Wat een kinderen...!

(Hij gaat met Pelléas af)

- TUSSENSPEL -

Toneel 2: De gewelven van het kasteel

(Golaud en Pelléas komen op)

Golaud:

[19] Kijk uit; hierheen, hierheen. Bent u nog nooit deze gewelven binnengegaan?

Pelléas:

Ja, vroeger een keer, maar dat is lang

longtemps.

Golaud:

Eh bien, voici l'eau stagnante dont je vous parlais. Sentez-vous l'odeur de mort qui monte? Allons jusqu'au bout de ce rocher qui surplombe et penchez-vous un peu; elle viendra vous frapper au visage. Penchez-vous; n'ayez pas peur, je vous tiendrai. Donnez-moi ..., non, non, pas la main, elle pourrait glisser... le bras. Voyez-vous le gouffre, Pelléas, Pelléas?

Pelléas:

Oui, je crois que je vois le fond du gouffre. Est-ce la lumière qui tremble ainsi?

(Hij richt zich op, draait zich om en kijkt naar Golaud)

Vous...

Golaud:

Oui, c'est la lanterne. Voyez, je l'agitais pour éclairer les parois.

Pelléas:

J'étouffe ici. Sortons.

Golaud:

Oui, sortons.

(Zwijgend gaan ze af)

Toneel 3: Een terras bij de uitgang van de gewelven

(Golaud en Pelléas komen evoorschijn)

Pelléas:

[20] Ah! Je respire enfin! J'ai cru, un instant, que j'allais me trouver mal dans ces énormes grottes; j'ai été sur le point de tomber. Il y a là un air humide et lourd

geleden.

Golaud:

Wel, hier is het stilstaande water waarover ik u sprak. Ruikt u de geur van de dood die omhoog komt? Laten we tot aan de rand van die rots gaan die overhelt en buig u een beetje voorover; het slaat je tegemoet. Buig voorover; wees niet bang, ik zal u vasthouden. Geef me..., nee, nee, niet de hand, die kan losglippen... de arm. Ziet u de afgrond, Pelléas, Pelléas?

Pelléas:

Ja, ik geloof dat ik de bodem van de afgrond zie. Is het het licht dat zo flikkert?

(Hij richt zich op, draait zich om en kijkt naar Golaud)

U...

Golaud:

Ja, het is de lantaarn. Kijk, ik bewoog het om de wanden te verlichten.

Pelléas:

Ik stik hier. Laten we weggaan.

Golaud:

Ja, laten we weggaan.

(Zwijgend gaan ze af)

Toneel 3: Een terras bij de uitgang van de gewelven

(Golaud en Pelléas komen evoorschijn)

Pelléas:

[20] Ha! Eindelijk kan ik ademen! Ik heb even gedacht dat ik onwel zou worden in die enorme grotten; ik stond op het punt te vallen. Er hangt daar een vochtige en

comme une rosée de plomb, et des ténèbres épaisses comme une pâte empoisonnée.

Et maintenant, tout l'air de toute la mer! Il y a un vent frais, voyez, frais comme une feuille qui vient de s'ouvrir, sur les petites lames vertes.

Tiens! On vient d'arroser les fleurs au bord de la terrasse et l'odeur de la verdure et des roses mouillées monte jusqu'ici. Il doit être près de midi; elles sont déjà dans l'ombre de la tour.

Il est midi, j'entends sonner les cloches et les enfants descendent vers la plage pour se baigner. Tiens, voilà notre mère et Mélisande à une fenêtre de la tour.

Golaud:

Oui; elles se son réfugiées du côté de l'ombre. A propos de Mélisande... j'ai entendu ce qui s'est passé et ce qui s'est dit hier au soir. Je le sais bien, ce sont là jeux d'enfants; mais il ne faut pas que cela se répète. Elle est très délicate, et il faut qu'on la ménage, d'autant plus qu'elle sera peut-être bientôt mère, et la moindre émotion pourrait amener un malheur. Ce n'est pas la première fois que je remarque qu'il pourrait y avoir quelque chose entre vous. Vous êtes plus âgé qu'elle, il suffira de vous l'avoir dit... Évitez-la autant que possible; mais sans affection, d'ailleurs, sans affection.

(Ze verlaten het toneel)

zware lucht als van looddoortrokken dauw, en een duisternis, dik als vergiftigd deeg.

En nu, de zuivere lucht van de wijde zee! Er staat een frisse bries, kijk, fris als een blad dat bezig is te ontluiken aan de kleine, groene steeltjes. Daar! Ze hebben net de bloemen langs de rand van het terras water gegeven en de geur van het groen en de vochtige rozen stijgt naar hier op. Het moet tegen de middag zijn; ze staan al in de schaduw van de toren. Het is twaalf uur, ik hoor de klokken slaan en de kinderen dalen af naar het strand om te gaan baden. Kijk, daar staan onze moeder en Mélisande voor een van de torenramen.

Golaud:

Ja; ze hebben de schaduwkant opgezocht. Wat Mélisande betreft... ik heb gehoord wat er gisteravond is gebeurd en wat er gezegd is. Ik weet best dat dat maar een kinderlijk spel was; maar het moet niet nog eens gebeuren. Ze is erg teer en moet worden ontzien, te meer omdat ze misschien spoedig moeder zal zijn, en de geringste opwinding zou tot een ongeluk kunnen leiden. Het is niet de eerste keer dat ik merk dat er tussen jullie iets zou kunnen zijn. Jij bent ouder dan zij, het zal voldoende zijn het tegen jou te hebben gezegd... Ga haar zo veel mogelijk uit de weg, maar zonder het te laten merken, natuurlijk, zonder het te laten merken.

(Ze verlaten het toneel)

Tweede CD[01] - TUSSENSPEL -Toneel 4: Voor het kasteel*(Golaud en de kleine Yniold komen op)***Golaud:**

[02] Viens, nous allons nous asseoir ici, Yniold; viens sur mes genoux; nous verrons d'ici ce qui se passe dans la forêt. Je ne te vois plus du tout depuis quelque temps. Tu m'abandonnes aussi; tu es toujours chez petite mère. Tiens, nous sommes tout juste assis sous les fenêtres de petite mère. Elle fait peut-être sa prière du soir en ce moment... Mais dis-moi, Yniold, elle est souvent avec ton oncle Pelléas, n'est-ce pas?

Yniold:

Oui, oui, toujours, petit père; quand vous n'êtes pas là.

Golaud:

Ah...! Tiens, quelqu'un passe avec une lanterne dans le jardin. Mais on m'a dit qu'ils ne s'aimaient pas. Il paraît qu'ils se querellent souvent... non? Est-ce vrai?

Yniold:

Oui, oui, c'est vrai.

Golaud:

Oui? Ah, ah! Mais à propos de quoi se querellent-ils?

Yniold:

À propos de la porte.

Golaud:[01] - TUSSENSPEL -Toneel 4: Voor het kasteel*(Golaud en de kleine Yniold komen op)***Golaud:**

[02] Kom, we gaan hier zitten, Yniold; kom op mijn knie; van hieruit kunnen we zien wat er in het bos gebeurt. Ik heb je al een hele tijd niet meer gezien. Jij verwaarloost me ook; je bent altijd bij mammie. Hé, we zitten ook precies onder de ramen van mammie. Mischien is ze op dit moment net met haar avondgebed bezig... Maar zeg me, Yniold, zij is vaak met oom Pelléas samen, is het niet?

Yniold:

Ja, ja, altijd, pappie, wanneer u er niet bent.

Golaud:

Ha...! Kijk, er loopt iemand met een lantaarn door de tuin. Maar er is mij gezegd dat ze elkaar niet aardig vinden. Het schijnt dat ze vaak bekvechten... niet? Is dat waar?

Yniold:

Ja, ja, dat is waar.

Golaud:

Ja? Aha! Maar waarover maken ze dan ruzie?

Yniold:

Over de deur.

Golaud:

Comment! À propos de la porte?
Qu'est-ce que tu racontes là?

Yniold:

Parce qu'elle ne peut pas être ouverte.

Golaud:

Qui ne veut pas qu'elle soit ouverte?
Voyons, pourquoi se querellent-ils?

Yniold:

Je ne sais pas, petit père, à propos de la lumière.

Golaud:

Je ne te parle pas de la lumière; je te parle de la porte. Ne mets pas ainsi la main dans la bouche. Voyons.

Yniold:

Petit père! Petit père! Je ne le ferai plus.

(Hij huilt)

Golaud:

Voyons, pourquoi pleures-tu maintenant?
Qu'est-il arrivé?

Yniold:

Oh! Oh! Petit père! Vous m'avez fait mal!

Golaud:

Je t'ai fait mal? Où t'ai-je fait mal? C'est sans le vouloir.

Yniold:

Ici, ici, à mon petit bras.

Golaud:

C'est sans le vouloir; voyons, ne pleure

Wat! Over de deur?
Wat vertel je daar?

Yniold:

Omdat hij niet open kan staan.

Golaud:

Wie wil niet dat hij openstaat?
Zeg op, waarom maken ze ruzie?

Yniold:

Ik weet het niet pappie, vanwege het licht.

Golaud:

Ik heb het niet met je over het licht; ik heb het over de deur. Steek je hand niet zo in je mond. Kom op.

Yniold:

Pappie! Pappie! Ik zal het niet meer doen.

(Hij huilt)

Golaud:

Zeg eens, waarom huil je nu?
Wat is er gebeurd?

Yniold:

O! O! pappie! Je hebt me pijn gedaan!

Golaud:

Ik heb je pijn gedaan? Waar heb ik je pijn gedaan? Dat was zonder het te willen.

Yniold:

Hier, hier, aan mijn armpje.

Golaud:

Dat is niet met goedwil; kom, huil niet

plus; je te donnerai quelque chose demain.

Yniold:

Quoi, petit père?

Golaud:

Un carquois et des flèches. Mais dis-moi ce que tu sais de la porte.

Yniold:

De grandes flèches?

Golaud:

Oui, de très grandes flèches. Mais pourquoi ne veulent-ils pas que la porte soit ouverte? Voyons, réponds-moi à la fin! Non, non, n'ouvre pas la bouche pour pleurer, je ne suis pas fâché. De quoi parlent-ils quand ils sont ensemble?

Yniold:

Pelléas et petite mère?

Golaud:

Oui, de quoi parlent-ils?

Yniold:

De moi; toujours de moi.

Golaud:

Et que disent-ils de toi?

Yniold:

Ils disent que je serai très grand.

Golaud:

Ah, misère de ma vie!
Je suis ici comme un aveugle qui cherche son trésor au fond de l'océan! Je suis comme un nouveau-né perdue dans la forêt

meer; ik zal je morgen wat geven.

Yniold:

Wat, pappie?

Golaud:

Een boog met pijlen. Maar zeg me wat je weet over de deur.

Yniold:

Grote pijlen?

Golaud:

Ja, heel grote pijlen. Maar waarom willen ze niet dat de deur openstaat? Kom, geef me eindelijk eens antwoord! Nee, nee, niet je mond opendoen om te gaan huilen, ik ben niet kwaad. Waarover praten ze wanneer ze samen zijn?

Yniold:

Pelléas en mamma?

Golaud:

Ja, waarover praten ze?

Yniold:

Over mij; altijd over mij.

Golaud:

En wat zeggen ze over jou?

Yniold:

Ze zeggen dat ik erg groot zal worden.

Golaud:

O, ellende van mijn leven!
Hier ben ik, als een blinde die zijn schat op de bodem van de oceaan zoekt! Ik ben als een pasgeborene die verdwaald is in het

et vous...

Mais voyons, Yniold, j'étais distrait; nous allons causer sérieusement. Pelléas et petite mère ne parlent-ils jamais de moi quand je ne suis pas là?

Yniold:

Si, si, petit père.

Golaud:

Ah, et que disent-ils de moi?

Uniold:

Ils disent que je deviendrai aussi grand que vous.

Golaud:

Tu es toujours près d'eux?

Yniold:

Oui, oui, toujours, petit père.

Golaud:

Ils ne te disent jamais d'aller jouer ailleurs?

Yniold:

Non, petit père, ils ont peur quand je ne suis pas là.

Golaud:

Ils ont peur? À quoi vois-tu qu'ils ont peur?

Yniold:

Ils pleurent toujours dans l'obscurité.

Golaud:

Ah! Ah!

woud en jullie...

Maar kom, yniold, ik was afwezig; we gaan eens ernstig praten. Spreken Pelléas en mammié nooit over mij wanneer ik er niet ben?

Yniold:

Jawel, pappie.

Golaud:

Ha, en wat zeggen ze over mij?

Uniold:

Ze zeggen dat ik even groot zal worden als u.

Golaud:

Jij bent altijd bij ze?

Yniold:

Ja, ja, altijd, pappie.

Golaud:

Ze zeggen je nooit ergens anders te gaan spelen?

Yniold:

Nee, pappie, ze zijn bang als ik er niet ben.

Golaud:

Ze zijn bang? Waaraan zie je dat ze bang zijn?

Yniold:

Ze huilen altijd in het donker.

Golaud:

Aha!

Yniold:

Cela fait pleurer aussi...

Golaud:

Oui, oui!

Yniold:

Elle est pâle, petit père!

Golaud:

Ah! Ah, patience, mon Dieu, patience!

Yniold:

Quoi. petit père?

Golaud:

Rien, rien, mon enfant. J'ai vu passer un loup dans la forêt. Ils s'embrassent quelquefois? Non?

Yniold:

[3] Qu'ils s'embrassent, petit père? Non, non. Ah! Ai... petit père, si, une fois qu'il pleuvait.

Golaud:

Ils se sont embrassés? Mais comment, comment se sont-ils embrassés?

Yniold:

Comme ça, petit père, comme ça!

(Hij kust hem lachend op de mond)

Ah! Ah, votre barbe, petit père!
Elle pique, elle pique! Elle devient toute grise, petit père, et vos cheveux aussi... tout gris, tout gris.

(Achter het venster gaat op dat moment de lamp aan. Het licht schijnt op hen neer)

Yniold:

Dat maakt mij ook aan het huilen...

Golaud:

Ja, ja!

Yniold:

Ze is bleek, pappie!

Golaud:

O! O, geduld, mijn God, geduld!

Yniold:

Wat, pappie?

Golaud:

Niets, niets, mijn kind. Ik zag een wolf in het bos voorbijlopen. Omhelzen ze elkaar wel eens? Nee?

Yniold:

[3] Of ze elkaar omhelzen, pappie? Nee, nee. Eh... pappie, toch wel, een keer toen het regende.

Golaud:

Ze hebben elkaar omhelsd? Maar hoe, hoe hebben ze elkaar omhelsd?

Yniold:

Zo, pappie, zo!

(Hij kust hem lachend op de mond)

Haha, uw baard, pappie!
Hij prikt, hij prikt! Hij wordt helemaal grijs, pappie, en uw haar ook... helemaal grijs, helemaal grijs.

(Achter het venster gaat op dat moment de lamp aan. Het licht schijnt op hen neer)

Ah! Ah! Petite mère a allumé sa lampe, il fait clair, petit père, il fait clair.

Golaud:

Oui, il commence à faire clair.

Yniold:

Allons-y aussi, petit père, allons-y aussi.

Golaud:

Où veux-tu aller?

Yniold:

Où il fait clair, petit père.

Golaud:

Non, non, mon enfant; restons encore un peu dans l'ombre. On ne sait pas, on ne sait pas encore... Je crois que Pelléas est fou.

Yniold:

Non, petit père, il n'est pas fou, mais il est très bon.

Golaud:

Veux-tu voir petite mère?

Yniold:

Oui, oui, je veux la voir!

Golaud:

Ne fais pas de bruit; je vais te hisser jusqu'à la fenêtre. Elle est trop haute pour moi, bien que je sois si grand.

(Hij tilt het kind omhoog)

Ne fais pas le moindre bruit: petite mère aurait terriblement peur. La vois-tu? Est-elle dans la chambre?

Hé! Hé! Mammie steekt haar lamp aan, het wordt licht, pappie, het wordt licht.

Golaud:

Ja, het begint licht te worden.

Yniold:

Laten wij er ook heen gaan, pappie, laten wij ook heen gaan.

Golaud:

Waar wil je heen?

Yniold:

Waar het licht is, pappie.

Golaud:

Nee, nee, mijn kind; laten we nog even in de schaduw blijven. Men weet niet, men weet nog niet... Ik geloof dat Pelléas gek is.

Yniold:

Nee, pappie, hij is niet gek, hij is juist erg aardig.

Golaud:

Wil je mammie zien?

Yniold:

Ja, ja, ik wil haar zien!

Golaud:

Maak geen geluid; ik zal je tot aan het venster optillen. Het voor mij is te hoog, al ben ik dan zo groot.

(Hij tilt het kind omhoog)

Maak niet het minste geluid; mammie zou heel erg bang worden. Zie je haar? Is ze in de kamer?

Yniold:

Oui. Oh, il fait Clair!

Golaud:

Elle est seule?

Yniold:

Oui... Non, non! Mon oncle Pelléas y est aussi.

Golaud:

Il...

Yniold:

Ah! Ah, petit père, vous m'avez fait mal!

Golaud:

Ce n'est rien; tais-toi; je ne le ferai plus; regarde, regarde, Yniold! J'ai trébuché. Parle plus bas. Que font-ils?

Yniold:

Ils ne font rien, petit père.

Golaud:

Sont-ils près l'un de l'autre? Est-ce qu'ils parlent?

Yniold:

Non, petit père, ils ne parlent pas.

Golaud:

Mais que font-ils?

Yniold:

Ils regardent la lumière.

Yniold:

Ja. O, wat is het licht!

Golaud:

Is ze alleen?

Yniold:

Ja... Nee, nee! Oom Pelléas is er ook.

Golaud:

Hij...

Yniold:

Au, au, pappie, u hebt me pijn gedaan!

Golaud:

Dat is niets, wees stil; ik zal het niet meer doen; kijk, kijk, Yniold! Ik struikelde. Praat zachter. Wat doen ze?

Yniold:

Ze doen niets, pappie.

Golaud:

Staan ze dicht bij elkaar? Spreken ze?

Yniold:

Nee, pappie, ze spreken niet.

Golaud:

Maar wat doen ze dan?

Yniold:

Ze kijken naar het licht.

Golaud:

Tous les deux?

Yniold:

Oui, petit père.

Golaud:

Ils ne disent rien?

Yniold:

Non, petit père; ils ne ferment pas les yeux.

Golaud:

Ils ne s'approchent pas l'un de l'autre?

Yniold:

Non, petit père, ils ne ferment jamais les yeux...
J'ai terriblement peur!

Golaud:

De quoi donc as-tu peur? Regarde, regarde!

Yniold:

Petit père, laissez-moi descendre!

Golaud:

Regarde!

Yniold:

Oh! Je vais crier, petit père!
Laissez-moi descendre, laissez-moi descendre!

Golaud:

Viens!

(Ze gaan weg)

Golaud:

Alle twee?

Yniold:

Ja, pappie.

Golaud:

Ze zeggen niets?

Yniold:

Nee. Pappie; ze doen hun ogen niet dicht.

Golaud:

Gaan ze niet naar elkaar toe?

Yniold:

Nee, pappie, ze doen hun ogen helemaal niet dicht...
Ik ben verschrikkelijk bang!

Golaud:

Waar heb je zo'n angst voor?
Kijk, kijk!

Yniold:

Pappie, zet me neer!

Golaud:

Kijk!

Yniold:

O, ik ga huilen, pappie!
Laat me omlaag, laat me omlaag!

Golaud:

Kom!

(Ze gaan weg)

Vierde bedrijf**Toneel 1: Een tussenvertrek in het kasteel.***(Pelléas en Mélisande komen elkaar tegen)***Pelléas:**

[4] Où vas-tu? Il faut que je te parle ce soir. Te verrai-je?

Mélisande:

Oui.

Pelléas:

Je sors de la chambre de mon père.

Il va mieux.

Le médecin nous a dit qu'il était sauvé. Il m'a reconnu. Il m'a pris la main et il m'a dit de cet air étrange qu'il a depuis qu'il est malade:

“Est-ce toi, Pelléas? Tiens, je ne l'avais jamais remarqué, mais tu as le visage grave et amical de ceux qui ne vivront pas longtemps. Il faut voyager, il faut voyager.”

C'est étrange, je vais lui obéir. Ma mère l'écoutait et pleurait de joie. Tu ne t'en es pas aperçue? Toute la maison semble déjà revivre. On entend respirer, on entend marcher. Écoute; j'entends parler derrière cette porte. Vite, vite, réponds vite, où te verrai-je?

Mélisande:

Où veux-tu?

Pelléas:

Dans le parc, près de la fontaine des aveugles? Veux-tu? Viendras-tu?

Mélisande:

Oui.

Vierde bedrijf**Toneel 1: Een tussenvertrek in het kasteel.***(Pelléas en Mélisande komen elkaar tegen)***Pelléas**

[4] Waar ga je heen? Ik moet je vanavond spreken. Zal ik je zien?

Mélisande:

Ja.

Pelléas:

Ik kom uit de kamer van mijn vader.

Het gaat beter met hem.

De dokter heeft ons gezegd dat hij was gered. Hij heeft me herkend. Hij pakte mijn hand en zei me op die vreemde toon die hij heeft sinds hij ziek is:

“Ben jij dat, Pelléas? Hé, ik had het niet eerder opgemerkt, maar je hebt de ernstige en vriendelijke uitdrukking van hen die niet lang meer te leven hebben. Je moet weg hier, je moet vertrekken.”

Het is raar, ik ga hem gehoorzamen. Mijn moeder hoorde het en huilde van vreugde. Heb je niet iets opgemerkt? Het hele huis schijnt al op te leven. Je hoort ademen, je hoort lopen. Luister; Ik hoor praten achter deze deur. Snel, snel, antwoord snel, waar zal ik je zien?

Mélisande:

Waar wil je?

Pelléas:

In het park, bij de bron van de blinden? Wil je? Zul je komen?

Mélisande:

Ja.

Pelléas:

Ce sera le dernier soir; je vais voyager comme mon père l'a dit. Tu ne me verras plus.

Mélisande:

Ne dis pas cela, Pelléas..., je te verrai toujours; je te regarderai toujours.

Pelléas:

Tu auras beau regarder..., je serai si loin que tu ne pourras plus me voir.

Mélisande:

Qu'est-il arrivé, Pelléas? Je ne comprends plus ce que tu dis.

Pelléas:

Va-t'en; séparons-nous. J'entends parler derrière cette porte.

(Hij verlaat het vertrek)

Toneel 2

(Arkel komt binnen)

Arkel:

[5] Maintenant que le père de Pelléas est sauvé et que la maladie, la vieille servante de la mort, a quitté le château, un peu de joie et un peu de soleil vont enfin rentrer dans la maison... Il était temps!

Car depuis ta venue, on n'a vécu ici qu'en chuchotant autour d'une chambre fermée. Et vraiment, j'avais pitié de toi, Mélisande. Je t'observais, tu étais là, insouciant peut-être, mais avec l'air étrange et égaré de quelqu'un qui attendrait toujours un grand malheur; au soleil, dans un beau jardin.

Je ne suis pas expliquer, mais j'étais triste de te voir ainsi, car tu es trop jeune et trop belle pour vivre déjà jour et nuit sous l'haleine de la mort.

Pelléas:

Dit zal de laatste avond zijn; ik ga op reis, zoals mijn vader het heeft gezegd. Je zult me niet meer zien.

Mélisande:

Zeg dat niet, Pelléas..., ik zal je altijd zien; ik zal altijd naar je uitkijken.

Pelléas:

Je zult tevergeefs uitkijken..., ik zal zo ver weg zijn, dat je me niet meer kunt zien.

Mélisande:

Wat is er gebeurd, Pelléas? Ik begrijp niet meer wat je zegt.

Pelléas:

Ga nu weg; laten we uit elkaar gaan. Ik hoor praten achter deze deur.

(Hij verlaat het vertrek)

Toneel 2

(Arkel komt binnen)

Arkel:

[5] Nu de vader van Pelléas gered is en de ziekte, die oude dienaar van de dood, het kasteel heeft verlaten, zullen eindelijk wat vreugde en een beetje zon in het huis weerkeren... Het werd tijd!

Want sinds jouw komst is het alsof wij fluisterend rond een gesloten vertrek hebben geslopen. En ik had echt medelijden met je, Mélisande. Ik bekeek je, daar was je, zorgeloos misschien, maar met de vreemde, verwarde uitdrukking van iemand die steeds maar weer een groot ongeluk verwachtte; in de zon, in een mooie tuin. Ik kan het niet uitleggen, maar ik was verdrietig je zo te zien, want je bent veel te jong en te mooi om al dag en nacht

Mais à présent tout cela va changer. À mon âge, et c'est peut-être là le fruit le plus sûr de ma vie, à mon âge j'ai acquis je ne sais quelle foi à la fidélité des événements, et j'ai toujours vu que tout être jeune et beau créait autour de lui des événements jeunes, beaux et heureux. Et c'est toi maintenant qui vas ouvrir la porte à l'ère nouvelle que j'entrevois.

Viens ici, pourquoi restes-tu là sans répondre et sans lever les yeux? Je ne t'ai embrassée qu'une seule fois jusqu'ici, le jour de ta venue; et cependant les vieillards ont besoin, quelquefois, de toucher de leurs lèvres le front d'une femme ou la joue d'un enfant, pour croire encore à la fraîcheur de la vie et éloigner un moment les menaces de la mort. As-tu peur de mes vieilles lèvres? Comme j'avais pitié de toi ces mois-ci...

Mélisande:

Grand-père, je n'étais pas malheureuse.

Arkel:

Laisse-moi te regarder ainsi, de tout près, un moment. On a tant besoin de beauté, aux côtés de la mort.

(Golaud komt binnen)

Golaud:

[6] Pelléas part ce soir.

Arkel:

Tu as du sang sur le front. Qu'as-tu fait?

Golaud:

Rien, rien... j'ai passé au travers d'une haie d'épines.

Mélisande:

onder de adem van de dood te leven.

Maar nu gaat dat alles veranderen. Op mijn leeftijd, en dat is misschien wel de meest zekere vrucht van mijn leven, op mijn leeftijd heb ik een zeker vertrouwen in het verloop van gebeurtenissen verworven, en ik heb steeds weer gezien dat alle jonge en mooie wezens jonge, mooie en gelukkige gebeurtenissen om zich heen schiepen. En nu ben jij het, die de poort gaat openen naar de nieuwe era die ik voorzie..

Kom hier, waarom blijf je daar staan zonder te antwoorden en zonder je ogen op te slaan? Ik heb je tot nu toe maar eenmaal gekust, op de dag dat je aankwam, grijsaards hebben echter nodig zo nu en dan het voorhoofd van een vrouw of de wang van een kind met hun lippen aan te raken, om te blijven geloven in de frisheid van het leven en om de dreiging van de dood even te verdrijven. Ben je bang voor mijn oude lippen? Wat heb ik deze maanden een medelijden met je gehad...

Mélisande:

Grootvader, ik was niet ongelukkig.

Arkel:

Laat me je een ogenblik bekijken, zo, van heel dichtbij. Men heeft zoveel behoefte aan schoonheid, aan de rand van de dood.

(Golaud komt binnen)

Golaud:

[6] Pelléas vertrekt vanavond.

Arkel:

Je hebt bloed op je voorhoofd. Wat heb je gedaan?

Golaud:

Niets, niets... Ik ben door een doornhaag gelopen.

Mélisande:

Baissez un peu la tête, seigneur...
Je vais essayer votre front.

(Golaud duwt haar terug)

Golaud:

Je ne veux pas que tu me touches, entends-tu? Vas-t'en! Je ne te parle pas. Où est mon épée? Je venais chercher mon épée.

Mélisande:

Ici, sur le prie-Dieu.

Golaud:

Apporte-la.

(Hij wendt zich tot Arkel)

On vient encore de trouver un payson mort de faim, le long de la mer. On dirait qu'ils tiennent tous à mourir sous nos yeux.

(Tot Mélisande:)

Eh bien, mon épée? Pourquoi tremblez-vous ainsi? Je ne vais pas vous tuer. Je voulais simplement examiner la lame. Je n'emploie pas l'épée à ces usages. Pourquoi m'examinez-vous comme un pauvre? Je ne viens pas vous demander l'aumône. Vous espérez voir quelque chose dans mes yeux sans que je vois quelque chose dans les vôtres? Croyez-vous que je sache quelque chose?

(Tot Arkel:)

Voyez-vous ces grands yeux... On dirait qu'ils sont fiers d'être riches.

Arkel:

Je n'y vois qu'une grande innocence.

Golaud:

Une grande innocence! Ils sont plus grands

Buig het hoofd een beetje, heer...
Ik ga uw voorhoofd afvegen.

(Golaud duwt haar terug)

Golaud:

Ik wil niet dat je me aanraakt, hoor je? Ga weg! Ik praat niet met je. Waar is mijn zwaard? Ik kwam mijn zwaard zoeken.

Mélisande:

Hier, op de bidstoel.

Golaud:

Breng het hier.

(Hij wendt zich tot Arkel)

Ze hebben weer een boer gevonden die van honger is gestorven, langs de kust. Je zou zeggen dat ze allen onder onze ogen willen sterven.

(Tot Mélisande:)

Nou, mijn zwaard? Waarom beeft u zo?
Ik ga u niet doden. Ik wilde alleen maar de kling nakijken. Ik gebruik het zwaard niet voor zulke doeleinden.
Waarom bekijkt u me alsof ik een bedelaar ben? Ik kom u niet om een aalmoes vragen. U hoopt iets in mijn ogen te zien zonder dat ik iets in de uwe zie? Denkt u dat ik iets weet?

(Tot Arkel:)

Kijkt u naar deze grote ogen... Je zou zeggen dat ze trots zijn op hun pracht.

Arkel:

Ik zie er niets dan een grote onschuld in.

Golaud:

Een grote onschuld! Ze zijn groter dan de

que l'innocence! Ils sont plus purs que les yeux d'un agneau. Ils donneraient à Dieu des leçons d'innocence! Une grande innocence! Écoutez: j'en suis si près que je sens la fraîcheur de leurs cils quand ils clignent, et cependant je suis moins loin des grands secrets de l'autre monde que du plus petit secret de ces yeux! Une grande innocence! Plus que de l'innocence! On dirait que les anges du ciel y célèbrent sans cesse un baptême. Je les connais ces yeux. Je les ai vus à l'oeuvre. Fermez-les! Fermez-les! Ou je vais les fermer pour longtemps!

[7] Ne mettez pas ainsi votre main à la gorge; je dis une chose très simple. Je n'ai pas d'arrière-pensée. Si j'avais une arrière-pensée, pourquoi ne la dirais-je pas? Ah, ah! Ne tâcher pas de fuir! Ici! Donnez-moi cette main! Ah! Vos mains sont trop chaudes... Allez-vous-en! Votre chair me dégoûte! Allez-vous-en! Il ne s'agit de fuir à présent.

(Hij grijpt haar bij het haar)

Vous allez me suivre à genoux! À genoux devant moi! Ah! Ah, vos longs cheveux servent enfin à quelque chose. À droite et puis à gauche! À gauche et puis à droite! Absalom! Absalom! En avant! En arrière! Jusqu'à terre...

Vous voyez, vous voyez, je ris déjà comme un vieillard... Ah, ah, ah!

(Arkel stapt naar voren)

Arkel:

Golaud!

(Golaud wordt plotseling kalm)

Golaud:

Vous ferez comme il vous plaira, voyez-vous! Je n'attache aucune importance à cela. Je suis trop vieux, et puis je ne suis pas un espion.

onschuld! Ze zijn zuiverder dan de ogen van een lam. Ze zouden God les in onschuld kunnen geven! Een grote onschuld! Luister: ik ben er zo dichtbij dat ik de koelte van hun wimpers kan voelen als ze knippen, en toch ben ik minder verwijderd van de grote geheimen van het hiernamaals dan van het kleinere geheim van deze ogen! Een grote onschuld! Meer dan onschuld! Je zou denken dat de engelen in de hemel er onophoudelijk een doopsel vieren. Ik ken ze, deze ogen. Ik heb ze aan het werk gezien. Sluit ze! Sluit ze! Of ik zal ze voor lange tijd sluiten!

[7] Zit niet zo met uw hand aan uw keel; ik zeg iets heel eenvoudigs. Ik heb geen bijbedoelingen. Als ik een bijbedoeling had, waarom die dan niet uitspreken? Eh, eh! Probeer niet te vluchten! Hier! Geef me die hand! Ha! Uw handen zijn veel te heet... Maak dat u wekomt! Uw vlees staat me tegen! Maak dat u wekomt! Nu is het geen vluchten meer.

(Hij grijpt haar bij het haar)

Je zult me volgen op je knieën! Op je knieën voor mij! Haha, uw lange haren dienen eindelijk ergens toe. Naar rechts en dan naar links! Naar links en dan naar rechts! Absalom! Absalom! Naar voren! Achteruit! Omlaag op de grond...

Kijk dan, kijk dan, ik lach al als een oude man... Hahaha!

(Arkel stapt naar voren)

Arkel:

Golaud!

(Golaud wordt plotseling kalm)

Golaud:

U doet maar wat u wilt, begrijpt u! Ik hecht daar geen enkel belang aan. Ik ben te oud, en bovendien ben ik geen spion.

J'attendrai le hasard; et alors... Oh, alors!
 Simplement parce que c'est l'usage;
 simplement parce-que c'est l'usage.

(Hij verlaat het toneel)

Arkel:

Qu'a-t-il donc? Il est ivre?

Mélisande: *(in tranen)*

Non, non, mais il ne m'aime plus... je ne suis pas heureuse...

Arkel:

Si j'étais Dieu, j'aurais pitié du coeur des hommes.

[8] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Een bron in het park.

(De kleine yniold probeert een stuk rots van zijn plaats te krijgen)

Yniold:

[9] Oh! Cette pierre est lourde... Elle est plus lourde que moi... Elle est plus lourde que tout le monde. Elle est plus lourde que tout... Je vois ma balle d'or entre le rocher et cette méchante pierre, et je ne puis pas y atteindre. Mon petit bras n'est pas assez long. Et cette pierre ne veut pas être soulevée. On dirait qu'elle a des racines dans la terre...

(In de verte klinkt het geblaat van een schaapskudde)

Oh! Oh! J'entends pleurer les moutons. Tiens! Il n'y a plus de soleil... Ils arrivent, les petits moutons; ils arrivent. Il y en a! Il y en a! Ils sont peur du noir. Ils se serrent, ils se serrent! Ils pleurent, et ils vont vite! Il y en a qui voudraient prendre à droite. Ils voudraient tous aller à droite.

Ik wacht op de kans; en dan... O, dan!
 Gewoon omdat dat het gebruik is; gewoon omdat dat het gebruik is.

(Hij verlaat het toneel)

Arkel:

Wat heeft hij toch? Is hij dronken?

Mélisande: *(in tranen)*

Nee, nee, maar hij houdt niet meer van me... ik ben niet gelukkig...

Arkel:

Als ik God was, zou ik medelijden hebben met het hart van de mannen.

[8] - TUSSENSPEL -

Toneel 3: Een bron in het park.

(De kleine yniold probeert een stuk rots van zijn plaats te krijgen)

Yniold:

[9] O! Deze steen is zwaar... Hij is zwaarder dan ik... Hij is zwaarder dan de hele wereld. Hij is zwaarder dan alles... Ik zie mijn gouden bal tussen de rots en deze stoute steen, maar ik kan er niet bijkomen. Mijn armpje is niet lang genoeg. En deze steen wil niet worden opgetild. Je zou denken dat hij wortels in de aarde heeft...

(In de verte klinkt het geblaat van een schaapskudde)

O! O! Ik hoor de schapen huilen! Er is geen zon meer... Daar komen ze aan, de kleine schapen; daar komen ze aan. Daar zijn ze! Daar zijn ze! Ze zijn bang voor het donker. Ze dringen tegen elkaar aan, ze dringen tegen elkaar aan! Ze huilen, en ze lopen hard! Er zijn er die naar rechts willen

Ils ne peuvent pas! Le berger leur jette de la terre. Ah! Ah! Ils vont passer par ici. Je vais les voir de près. Comme il y en a! Maintenant ils se taisent tous...
Berger, pourquoi ne parlent-ils plus?

Berger: (*Van achter de koeliezen:*)

Parce que ce n'est pas le chemin de l'étable.

Yniold:

Où vont-ils, berger? Berger? Où vont-ils? Il ne m'entend plus, ils sont déjà trop loin. Ils ne font plus de bruit. Ce n'est pas le chemin de l'étable.

Où vont-ils dormir cette nuit? Oh! Oh! Il fait trop noir... Je vais dire quelque chose à quelqu'un.

(Hij gaat weg)

Toneel 4.

(Pelléas komt op)

Pelléas:

[10] C'est le dernier soir... le dernier soir. Il faut que tout finisse... J'ai joué comme un enfant autour d'une chose que je ne soupçonnais pas. J'ai joué, en rêve, autour des pièges de la destinée.

Qui est-ce qui m'a réveillé tout à coup? Je vais fuir en criant de joie et de douleur, comme un aveugle qui fuirait l'incendie de sa maison. Je vais lui dire que je vais fuir... Il est tard; elle ne vient pas. Je ferais mieux de m'en aller sans la revoir. Il faut que je la regarde bien cette fois-ci... Il y a des choses que je ne me rappelle plus... On dirait par moments qu'il y a cent ans qu je ne l'ai plus vue...

Et je n'ais pas encore regardé son regard. Il ne me reste rien si je m'en vais ainsi... Et tous ces souvenirs... C'est comme si j'emportais un peu d'eau dans un sac de mousseline. Il faut qu je la voie une dernière fois, jusqu'au fond de son coeur...

afslaan. Ze willen allemaal naar rechts. Ze kunnen niet! De herder gooit ze met aarde. O, o, ze gaan hier langs komen. Ik krijg ze van dichtbij te zien. Wat zijn het er veel! Nu zijn ze allemaal stil... Herder, waarom zeggen ze niets meer?

Herder: (*Van achter de koeliezen:*)

Omdat dit de weg naar de stal niet is.

Yniold:

Waar gaan ze heen, herder? Herder? Waar gaan ze heen? Hij hoort me niet meer, ze zijn al te ver weg. Ze maken geen herrie meer. Dit is niet de weg naar de stal.

Waar gaan ze vannacht slapen? O! O! Het wordt te donker... Ik ga iemand wat zeggen.

(Hij gaat weg)

Toneel 4.

(Pelléas komt op)

Pelléas:

[10] Dit is de laatste avond... de laatste avond. Eens moet alles eindigen... Ik heb gespeeld als een kind rond iets waar ik geen vermoeden van had. Ik heb, al dromend, rond de valstrikken van het noodlot gespeeld. Wie heeft mij plotseling wakker gemaakt? Ik ga vluchten, schreeuwend van blijdschap en verdriet, als een blinde die de brand in zijn huis ontvlucht. Ik zal haar zeggen dat ik wegga... Het is laat, ze komt niet. Ik kan beter gaan zonder haar gedag te zeggen. Ik moet deze keer goed naar haar kijken... Er zijn dingen die ik me niet meer herinner... Je zou op sommige momenten zeggen dat ik haar al honderd jaar niet meer heb gezien... En ik heb nog niet naar haar oogopslag gekeken. Er rest mij niets als ik zo wegga... En al die herinneringen... Het is alsof ik een beetje water in een tas van neteldoek meedraag. Ik moet haar een laatste maal zien, tot in het diepste van haar hart...

Il faut que je lui dise tout ce que je n'ai pas dit.

(Mélisande verschijnt)

Mélisande:

Pelléas!

Pelléas:

Mélisande! Est-ce toi, Mélisande?

Mélisande:

Oui.

Pelléas:

Viens ici, ne reste pas au bord du clair de lune.

Viens ici, nous avons tant de choses à nous dire...

Viens ici dans l'ombre du tilleul.

Mélisande:

Laissez-moi dans la clarté.

Pelléas:

On pourrait nous voir des fenêtres de la tour.

Viens ici; ici nous n'avons rien à craindre. Prends garde, on pourrait nous voir!

Mélisande:

Je veux qu'on me voie.

Pelléas:

Qu'as-tu donc? Tu as pu sortir sans qu'on s'en soit aperçu?

Mélisande:

Oui, votre frère dormait.

Pelléas:

Ik moet haar alles zeggen wat ik nog niet gezegd heb.

(Mélisande verschijnt)

Mélisande:

Pelléas!

Pelléas:

Mélisande! Ben jij het, Mélisande?

Mélisande:

Ja.

Pelléas:

Kom hier, blijf niet aan de rand van het maanlicht staan.

Kom hier, we hebben elkaar zoveel te vertellen...

Kom hier, in de schaduw van de linde.

Mélisande:

Laat me in het licht blijven.

Pelléas:

Ze zouden ons vanuit de ramen van de toren kunnen zien.

Kom hier; hier hebben we niets te vrezen. Kijk uit, men zou ons kunnen zien!

Mélisande:

Ik wil dat ze me zien.

Pelléas:

Wat heb je toch? Heb je kunnen weggaan zonder dat iemand het heeft gemerkt?

Mélisande:

Ja, uw broer sliep.

Pelléas:

Il est tard, dans une heure on fermera les portes. Il faut prendre garde. Pourquoi es-tu venue si tard?

Mélisande:

Votre frère avait un mauvais rêve. Et puis ma robe s'est accrochée aux clous de la porte.

Voyez, elle est déchirée. J'ai perdu tout ce temps et j'ai couru...

Pelléas:

Ma pauvre Mélisande! J'aurais presque peur de te toucher. Tu es encore d'haleine comme un oiseau pourchassé. C'est pour moi que tu fais tout cela? J'entends battre ton coeur comme si c'était le mien. Viens ici, plus près de moi.

Mélisande:

Pourquoi riez-vous?

Pelléas:

Je ne ris pas; ou bien je ris de joie sans le savoir...

Il y aurait plutôt de quoi pleurer.

Mélisande:

[11] Nous sommes venus ici il y a bien longtemps. Je me rappelle...

Pelléas:

Oui... Il y a de longs mois. Alors, je ne savais pas... Sais-tu pourquoi je t'ai demandé de venir ce soir?

Mélisande:

Non.

Pelléas:

C'est peut-être la dernière fois que je te

Het is laat, binnen een uur gaan ze de poorten sluiten. We moeten uitkijken. Waarom ben je zo laat gekomen?

Mélisande:

Uw broer had een nare droom. En toen bleef mijn jurk aan de nagels van de poort haken.

Kijk, hij is gescheurd. Ik heb al die tijd verloren en ik heb gerend...

Pelléas:

Mijn arme Mélisande! Ik ben bijna bang om je aan te raken. Je bent nog steeds buiten adem, als een opgejaagde vogel. Heb je dat allemaal voor mij gedaan? Ik hoor je hart kloppen alsof het het mijne was. Kom hier, dichterbij me.

Mélisande:

Waarom lacht u?

Pelléas:

Ik lach niet; of anders lach ik van vreugde zonder het te weten...

Er is meer reden om te huilen.

Mélisande:

[11] Het is lang geleden dat we hier zijn gekomen. Ik herinner me...

Pelléas:

Ja... heel wat maanden geleden. Toen wist ik niet... Weet je waarom ik je heb gevraagd vanavond te komen?

Mélisande:

Nee.

Pelléas:

Dit is misschien de laatste keer dat ik je

vois. Il faut que je m'en aille pour toujours.

Mélisande:

Pourquoi dis-tu toujours que tu t'en vas?

Pelléas:

Je dois te dire ce que tu sais déjà! Tu ne sais pas ce que je vais te dire?

Mélisande:

Mais non, mais non; je ne sais rien.

Pelléas:

Tu ne sais pas pourquoi il faut que je m'éloigne?

Tu ne sais pas que c'est parce que...

(hij slaat z ijn armen om haar heen)

... je t'aime.

Mélisande: *(met zachte stem)*

Je t'aime aussi.

Pelléas:

Oh! Qu'as-tu dit, Mélisande! Je ne l'ai presque pas entendu! On a brisé la glace avec des fers rougis! Tu dis cela d'une voix qui vient du bout du monde! Je ne t'ai presque pas entendue...

Tu m'aimes? Tu m'aimes aussi? Depuis quand m'aimes-tu?

Mélisande:

Depuis toujours... Depuis que je t'ai vu.

Pelléas:

[12] On dirait que ta voix a passé sur la mer au printemps! Je ne l'ai jamais entendue jusqu'ici.

On dirait qu'il a plu sur mon coeur. Tu dis cela si franchement! Comme un

zie. Ik ga weg, voor altijd.

Mélisande:

Waarom zeg je altijd dat je weggaat?

Pelléas:

Moet ik je zeggen wat je al weet? Weet je niet wat ik je ga zeggen?

Mélisande:

Maar nee, nee; ik weet van niets.

Pelléas:

Je weet niet waarom ik moet heengaan?

Je weet niet dat dat is omdat ik...

(hij slaat zijn armen om haar heen)

... van je houd.

Mélisande: *(met zachte stem)*

Ik houd ook van jou.

Pelléas:

O! Wat zei je daar, Mélisande! Ik heb het bijna niet gehoord! Het ijs is met rood gloeiend ijzer opengebrosen! Je zegt dat met een stem die vanaf het einde van de wereld komt! Ik heb je nauwelijks gehoord... Je houdt van me? Jij houdt ook van mij? Sinds wanneer houd je van me?

Mélisande:

Altijd al... Vanaf dat ik je heb gezien.

Pelléas:

[12] Het is alsof je stem in de lente van over de zee is gekomen. Ik had hem tot op dit moment nog niet gehoord. Het is alsof er regen op mijn hart is gevallen. Je zegt dit zo vrijuit! Als een engel die men

ange qu'on interroge...
Je ne puis pas te croire, Mélisande.
Pourquoi m'aimerais-tu? Mais pourquoi
m'aimes-tu? Est-ce vrai ce que tu dis? Tu
ne me trompes pas? Tu ne mens pas un peu
pour me faire sourire?

Mélisande:

Non, je ne mens jamais, je ne mens qu'à
ton frère.

Pelléas:

Oh! Comme tu dis cela! Ta voix! Ta voix!
Elle est plus fraîche et plus franche que
l'eau! On dirait de l'eau pure sur mes
lèvres...
On dirait de l'eau pure sur mes mains...
Donne-moi, donne-moi tes mains. Oh! Tes
mains sont petites! Je ne savais pas que tu
étais belle! Je n'avais rien vu d'aussi beau
avant toi...
J'étais inquiet, je cherchais partout dans la
maison...
Je cherchais partout dans la campagne, et
je ne trouvais pas la beauté...
Et maintenant je l'ai trouvée... je t'ai
trouvée... je ne crois pas qu'il y ait sur la
terre une femme plus belle!
Où es-tu? Je ne t'entends plus respirer.

Mélisande:

C'est que je te regarde.

Pelléas:

Pourquoi me regardes-tu si gravement?
Nous sommes déjà dans l'ombre. Il fait
trop noir sous cet arbre. Viens dans la
lumière. Nous ne pouvons pas voir
combien nous sommes heureux. Viens,
viens, il nous reste si peu de temps.\

Mélisande:

Non, non, restons ici... Je suis plus près de
toi dans l'obscurité.

ondervraagt...
Ik kan je niet geloven, Mélisande. Waarom
zou je van me houden? Maar waarom houd
je van me? Is het waar wat je zegt? Je
bedriegt me niet? Je liegt niet een beetje
om me te laten glimlachen?

Mélisande:

Nee, ik vertel nooit leugens, ik lieg alleen
tegen je broer.

Pelléas:

O! Hoe je dat zegt! Je stem! Je stem! Hij is
helderder en frisser dan water! Als zuiver
water op mijn lippen...
Als zuiver water op mijn handen...
Geef mij, geef mij je handen. O! Wat zijn
je handen klein! Ik wist niet dat je zo mooi
was! Ik had vóór jou nog nooit iets zo
moois gezien...
Ik was rusteloos, ik zocht overal in het
huis...
Ik zocht overal op het land en ik vond er de
schoonheid niet...
En nu heb ik haar gevonden... ik heb jou
gevonden... Ik geloof niet dat er op aarde
een mooiere vrouw te vinden is!
Waar ben je? Ik hoor je niet meer ademen.

Mélisande:

Dat komt doordat ik naar je kijk.

Pelléas:

Waarom kijk je me zo ernstig aan?
We staan hier maar in de schaduw. Het is
te donker onder deze boom. Kom in het
licht. We kunnen niet zien hoe gelukkig we
zijn. Kom, kom, er rest ons nog maar zo
weinig tijd.

Mélisande:

Nee, nee, laten we hier blijven... In het
donker ben ik veel dichterbij je.

Pelléas:

Où sont tes yeux? Tu ne vas pas me fuir?
Tu ne songes pas à moi en ce moment.

Mélisande:

Mais si, je ne songe qu'à toi.

Pelléas:

Tu regardais ailleurs.

Mélisande:

Je te voyais ailleurs.

Pelléas:

Tu es distraite... Qu'as-tu donc?
Tu ne me sembles pas heureuse.

Mélisande:

Si, si, je suis heureuse, mais je suis triste.

Pelléas:

[13] Quel est ce bruit? On ferme les
portes.

Mélisande:

Oui, on a fermé les portes.

Pelléas:

Nous ne pouvons plus rentrer!
Entends-tu les verroux? Écoute, écoute...
les grandes chaînes! Il est trop tard, il est
trop tard!

Mélisande:

Tant mieux! Tant mieux!

Pelléas:

Tu? Voilà, voilà... Ce n'est plus nous qui
le voulons! Tout est perdu, tout est sauvé!

Pelléas:

Waar zijn je ogen? Je ontloopt me toch
niet? Je denkt op het ogenblik niet aan mij.

Mélisande:

Toch wel, ik denk alleen maar aan jou.

Pelléas:

Je keek ergens anders naar.

Mélisande:

Ik zag je ergens anders.

Pelléas:

Je bent afwezig... Wat heb je toch?
Je lijkt me niet gelukkig.

Mélisande:

Oh ja, ik ben gelukkig, maar ook triest.

Pelléas:

[13] Wat is dat voor een geluid? Ze
sluiten de poorten.

Mélisande:

Ja, ze hebben de poorten gesloten.

Pelléas:

We kunnen niet meer naar binnen!
Hoor je de grendels? Luister, luister...
de zware kettingen! Het is te laat, het is te
laat!

Mélisande:

Des te beter! Des te beter!

Pelléas:

Jij? Wel, kijk aan... Wij zijn het nu niet
zelf meer die het willen! Alles is verloren,

Tout est sauvé ce soir! Viens, viens... mon coeur bat comme un fou jusqu'au fond de ma gorge.

(hij omhelst haar)

Écoute! Mon coeur est sur le point de m'étangler... Viens! Ah, qu'il fait beau dans les ténèbres!

Mélisande:

Il y a quelqu'un derrière nous...

Pelléas:

Je ne vois personne.

Mélisande:

J'ai entendu du bruit.

Pelléas:

Je n'entends que ton coeur dans l'obscurité.

Mélisande:

J'ai entendu craquer les feuilles mortes.

Pelléas:

C'est le vent qui s'est tu tout à coup. Il est tombé pendant que nous nous embrassions.

Mélisande:

Comme nos ombres sont grandes ce soir!

Pelléas:

Elles s'enlacent jusqu'au fond du jardin!
Ah! Qu'elles s'embrassent loin de nous!
Regarde! Regarde!

Mélisande: *(met verstikte stem)*

Ah! Il est derrière un arbre!

alles is gered! Deze avond is gered! Kijk, kijk... mijn hart klopt als een razende, tot diep in mijn keel.

(hij omhelst haar)

Luister! Mijn hart staat op het punt me te verstikken... Kom! O, wat is het mooi in het donker!

Mélisande:

Er is iemand achter ons...

Pelléas:

Ik zie niemand.

Mélisande:

Ik heb een geluid gehoord.

Pelléas:

Ik hoor alleen maar je hart in de duisternis.

Mélisande:

Ik hoorde de dode bladeren ritselen.

Pelléas:

Het is de wind die opeens stil viel. Hij is gaan liggen toen we elkaar omhelsden.

Mélisande:

Wat zijn onze schaduwen groot, vanavond!

Pelléas:

Ze verstrengelen zich tot achter in de tuin!
O! Daar, ver van ons, omhelzen ze elkaar!
Kijk! Kijk!

Mélisande: *(met verstikte stem)*

O! Hij staat achter een boom!

Pelléas:

Qui?

Mélisande:

Golaud!

Pelléas:

Golaud? Où donc? Je ne vois rien.

Mélisande:

Là... au bout de nos ombres.

Pelléas:

Oui, oui; je l'ai vu... Ne nous retournons pas brusquement.

Mélisande:

Il a son épée.

Pelléas:

Je n'ai pas la mienne.

Mélisande:

Il a vu que nous nous embrassions.

Pelléas:

Il ne sait pas que nous l'avons vu. Ne bouge pas; ne tourne pas la tête. Il se précipiterait. Il nous observe. Il est encore immobile. Va-t'en, va-t'en, tout de suite, par ici. Je l'attendrai, je l'arrêterai.

Mélisande:

Non! Non!

Pelléas:

Va-t'en! Il a tout vu. Il nous tuera!

Mélisande:**Pelléas:**

Wie?

Mélisande:

Golaud!

Pelléas:

Golaud? Waar dan? Ik zie niets.

Mélisande:

Daar... aan het eind van onze schaduwen.

Pelléas:

Ja, ja; ik heb hem gezien... We moeten ons niet plotseling omkeren.

Mélisande:

Hij heeft zijn zwaard.

Pelléas:

Ik heb het mijne niet.

Mélisande:

Hij heeft gezien hoe we elkaar kusten.

Pelléas:

Hij weet niet dat wij hem hebben gezien. Beweeg niet; draai je hoofd niet om. Hij zou op ons afstormen. Hij observeert ons. Hij staat nog roerloos. Loop weg, ga hier onmiddellijk vandaan. Ik zal op hem wachten, ik zal hem tegenhouden.

Mélisande:

Nee! Nee!

Pelléas:

Ga er vandoor! Hij heeft alles gezien. Hij zal ons doden!

Mélisande:

Tant mieux! Tant mieux!

Pelléas:

Il vient! Ta bouche! Ta bouche!

Mélisande:

Oui! Oui! Oui!

(ze kussen elkaar hartstochtelijk)

Pelléas:

Oh! Oh! Toutes les étoiles tombent!

Mélisande:

Sur moi aussi! Sur moi aussi!

Pelléas:

Encore! Encore! Donne, donne...

Mélisande:

Toute! Toute! Toute!

(Golaud stort zich op hen met het zwaard in de hand en steekt Pelléas neer, die naast de bron in elkaar zakt)

(vol ontzetting rent Mélisande weg)

Mélisande: *(hijgend)*

Oh! Oh! Je n'ai pas de courage! Je n'ai pas de courage! Ah!

(Golaud volgt haar zwijgend door het bos)

Vijfde bedrijf

Toneel 1: Een kamer in het kasteel.

(Arkel, Golaud en de dokter staan bij elkaar in een hoek van de kamer; Mélisande ligt op bed)

Des te beter! Des te beter!

Pelléas:

Hij komt er aan! Je mond! Je mond!

Mélisande:

Ja! Ja! Ja!

(ze kussen elkaar hartstochtelijk)

Pelléas:

O! O! Alle sterren dalen op me neer!

Mélisande:

Ook op mij! Ook op mij!

Pelléas:

Nog eens! Nog eens! Geef, geef...

Mélisande:

Alles! Alles! Alles!

(Golaud stort zich op hen met het zwaard in de hand en steekt Pelléas neer, die naast de bron in elkaar zakt)

(vol ontzetting rent Mélisande weg)

Mélisande: *(hijgend)*

O! O! Ik heb de moed niet! Ik heb de moed niet! Ach!

(Golaud volgt haar zwijgend door het bos)

Vijfde bedrijf

Toneel 1: Een kamer in het kasteel.

(Arkel, Golaud en de dokter staan bij elkaar in een hoek van de kamer; Mélisande ligt op bed)

Le médecin:

[14] Ce n'est pas de cette petite blessure qu'elle peut mourir; un oiseau n'en serait pas mort. Ce n'est donc pas vous qui l'avez tuée, mon bon seigneur; ne vous désolez pas ainsi. Et puis, il n'est pas dit que nous ne la sauverons pas.

Arkel:

Non, non; il me semble que nous nous taisons trop malgré nous dans sa chambre; ce n'est pas un bon signe. Regardez comme elle dort... lentement, lentement... On dirait que son âme a froid pour toujours.

Golaud:

J'ai tué sans raison! Est-ce que ce n'est pas à faire pleurer les pierres! Ils s'étaient embrassés comme des petits enfants... Ils étaient frère et soeur. Et moi, moi, tout de suite... je l'ai fait malgré moi, voyez-vous.. Je l'ai fait malgré moi.

Le médecin:

[15] Attention; je crois qu'elle s'éveille.

Mélisande:

Ouvrez la fenêtre, ouvrez la fenêtre...

Arkel:

Veux-tu que j'ouvre celle-ci, Mélisande?

Mélisande:

Non, non, la grande fenêtre... c'est pour voir...

Arkel:

Est-ce que l'air de la mer n'est pas trop froid ce soir?

Le médecin:**De dokter:**

[14] Ze kan niet aan deze kleine verwonding sterven; een vogel zou er nog niet aan doodgaan. U bent het dus niet, die haar heeft gedood, geachte heer; weest u dus maar niet zo bedroefd. En bovendien, het staat niet vast dat wij haar niet kunnen redden.

Arkel:

Nee, nee; het lijkt me dat we ongewild te lang zwijgen in haar kamer; dat is geen goed teken. Kijk hoe ze slaapt... zo stil, zo stil...

Je zou zeggen dat haar ziel voor altijd verkild is.

Golaud:

Ik heb zonder reden gedood! Zou dat zelfs stenen niet aan het huilen maken! Ze hebben elkaar omhelsd, als kinderen... Zij waren als broer en zus. En ik, ik kwam plotseling... ik deed het ondanks mijzelf, ziet U, ik deed het ondanks mijzelf.

De dokter:

[15] Let op, ik geloof dat ze ontwaakt.

Mélisande:

Doe het raam open, doe het raam open...

Arkel:

Wil je dat ik dát raampje open, Mélisande?

Mélisande:

Nee, nee, het grote raam... het is om te kunnen zien...

Arkel:

Is de lucht vanuit zee deze avond niet te koud?

De dokter:

Faites, faites...

Mélisande:

Merci. Est-ce le soleil qui se couche?

Arkel:

Oui; c'est le soleil qui se couche sur la mer; il est tard. Comment te trouves-tu, Mélisande?

Mélisande:

Bien, bien. Pourquoi demandez-vous cela? Je n'ai jamais été mieux portante. Il me semble cependant que je sais quelque chose...

Arkel:

Que dis-tu? Je ne te comprends pas.

Mélisande:

Je ne comprends pas non plus tout ce que je dis, voyez-vous. Je ne sais pas ce que je dis. Je ne sais pas ce que je sais. Je ne dis plus ce que je veux.

Arkel:

Mais si, mais si! Je suis tout heureux de l'entendre parler ainsi; tu as eu un peu de délire des jours-ci, et l'on ne te comprenait plus. Mais maintenant, tout cela est bien loin.

Mélisande:

Je ne sais pas... Êtes-vous seul dans la chambre, grand-père?

Arkel:

Non, il y a encore le médecin qui t'a guérie.

Doe het, doe het...

Mélisande:

Dank u. Is dat de zon die ondergaat?

Arkel:

Ja; dat is de zon die ondergaat in de zee; het is laat. Hoe voel je je, Mélisande?

Mélisande:

Goed, goed. Waarom vraagt u dat? Ik ben nog nooit gezonder geweest. Toch lijkt het me dat ik iets weet...

Arkel:

Wat zeg je? Ik begrijp je niet.

Mélisande:

Ik begrijp ook niet wat ik allemaal zeg, ziet u. Ik weet niet wat ik zeg. Ik weet niet wat ik weet. Ik zeg niet meer wat ik wil zeggen.

Arkel:

Toch wel, toch wel! Ik ben dolblij je zo te horen spreken; je hebt de laatste dagen wat geijld, en ze begrepen je niet meer. Maar nu is dat allemaal ver weg.

Mélisande:

Ik weet niet... Bent u alleen in de kamer, grootvader?

Arkel:

Nee, de dokter die je beter heeft gemaakt is er ook.

Mélisande:

Ah...

Arkel:

Et puis il y a encore quelqu'un...

Mélisande:

Qui est-ce?

Arkel:

C'est... il ne faut pas t'effrayer. Il ne te veut pas le moindre mal, sois-en sûre...
Si tu as peur, il s'en ira... Il est très malheureux.

Mélisande:

Qui est-ce?

Arkel:

C'est... c'est ton mari. C'est Golaud.

Mélisande:

Golaud est ici? Pourquoi ne vient-il pas près de moi?

Golaud:

(gaat schoorvoetend naar het bed)

Mélisande... Mélisande...

Mélisande:

Est-ce vous, Golaud? Je ne vous reconnaissais presque plus. C'est que j'ai le soleil du soir dans les yeux.
Pourquoi regardez-vous les murs? Vous avez maigri et vieilli. Y a-t-il longtemps que nous nous sommes vus?

Golaud:

(richt zich tot Arkel en de dokter)

Mélisande:

O...

Arkel:

En dan is er nog iemand...

Mélisande:

Wie is het?

Arkel:

Het is... Je moet niet bang worden. Hij wil je niet het minste kwaad doen, wees daar zeker van... Als je bang bent, gaat hij weg... Hij is erg ongelukkig.

Mélisande:

Wie is het?

Arkel:

Het is... het is je echtgenoot. Het is Golaud.

Mélisande:

Is Golaud hier? Waarom komt hij niet naar me toe?

Golaud:

(gaat schoorvoetend naar het bed)

Mélisande... Mélisande...

Mélisande:

Bent u het, Golaud? Ik herkende u bijna niet. Dat komt doordat de avondzon in mijn ogen heb schijnt.
Waarom kijkt u opzij? U bent magerder en ouder geworden. Is het lang geleden dat we elkaar hebben gezien?

Golaud:

(richt zich tot Arkel en de dokter)

Voulez-vous éloigner un instant, mes pauvres amis? Je laisserai la porte grande ouverte... un instant seulement. Je voudrais lui dire quelque chose; sans cela je ne pourrai pas mourir. Voulez-vous? Vous pouvez revenir tout de suite. Ne me refusez pas cela... je suis un malheureux.

(Arkel en de dokter verlaten het vertrek)

[16] Mélisande, as-tu pitié de moi comme j'ai pitié de toi? Mélisande, me pardonnes-tu? Mélisande?

Mélisande:

Oui, oui, je te pardonne...
Que faut-il pardonner?

Golaud:

Je t'ai fait tant de mal, Mélisande. Je ne puis pas te dire le mal que je t'ai fait. Mais je le vois, je le vois si clairement aujourd'hui... depuis le premier jour. Et tout est de ma faute, tout ce qui est arrivé, tout ce qui va arriver.

Si je pouvais le dire, tu verrais comme je le vois. Je vois tout, je vois tout! Mais je t'aimais tant! Je t'aimais tant!

Mais maintenant quelqu'un va mourir... C'est moi qui vais mourir... Et je voudrais savoir, je voudrais te demander... Tu ne m'en voudras pas? Il faut dire la vérité à quelqu'un qui va mourir. Il faut qu'il sache la vérité, sans cela il ne pourrait pas dormir...

Me jures-tu de dire la vérité?

Mélisande:

Oui.

Golaud:

As-tu aimé Pelléas?

Mélisande:

Mais oui, je l'ai aimé. Où est-il?

Willen jullie even weggaan, mijn arme vrienden? Ik laat de deur wijd open... slechts een kort ogenblik. Ik wil haar iets vertellen, anders kan ik niet rustig sterven. Willen jullie? Jullie kunnen zo dadelijk terugkomen. Weiger me dit niet... ik ben een ongelukkige.

(Arkel en de dokter verlaten het vertrek)

[16] Mélisande, heb je evenveel medelijden met mij als ik met jou? Mélisande, vergeef je me? Mélisande?

Mélisande:

Ja, ja, ik vergeef je... Wat valt er te vergeven?

Golaud:

Ik heb je zoveel verdriet gedaan, Mélisande. Ik kan je niet uitleggen hoeveel verdriet ik je heb gedaan. Maar ik zie het, ik zie het nu duidelijk... vanaf de eerste dag. En het is allemaal mijn schuld, alles wat er is gebeurd, alles wat er gaat gebeuren. Als ik het onder woorden kon brengen, zou je het net zo zien als ik. Het is me duidelijk, het is me helemaal duidelijk! Maar ik hield zo van je! Ik hield zo veel van je! Maar nu gaat er iemand sterven... Ik ben het, die sterven gaat... En ik zou willen weten, ik zou je willen vragen... Zul je het me niet verwijten? Men moet de waarheid spreken tegen iemand die gaat sterven. Hij moet de waarheid kennen, anders kan hij niet in vrede rusten...

Zweer je me de waarheid te vertellen?

Mélisande:

Ja.

Golaud:

Heb je van Pelléas gehouden?

Mélisande:

O ja, ik hield van hem. Waar is hij?

Golaud:

Tu ne comprends pas? Tu ne veux pas me comprendre? Il me semble... il me semble...

Eh bien, voici. Je te demande si tu l'as aimé d'un amour défendu? As-tu... avez-vous été coupables?

Dis, dis, oui, oui, oui.

Mélanide:

[17] Non, non, nous n'avons pas été coupables, pourquoi demandez-vous cela?

Golaud:

Mélanide! Dis-moi la vérité pour l'amour de Dieu!

Mélanide:

Pourquoi n'ai-je pas dit la vérité?

Golaud:

Ne mens plus ainsi, au moment de mourir!

Mélanide:

Qui est-ce qui va mourir? Est-ce moi?

Golaud:

Toi, toi et moi, moi aussi, après toi! Et il nous faut la vérité. Il nous faut enfin la vérité, entends-tu?

Dis-moi tout! Dis moi tout! Je te pardonne tout!

Mélanide:

Pourquoi vais-je mourir? Je ne le savais pas.

Golaud:

Tu le sais maintenant... Il est temps! Vite! Vite! La vérité! La vérité!

Golaud:

Begrijp je het niet? Wil je me niet begrijpen? Mij dunkt... mij dunkt...

Goed dan... kijk. Ik vraag je of je een verboden liefde met hem hebt gehad. Heb je..., hebben jullie je daaraan schuldig gemaakt?

Zeg het, zeg het, ja, ja, ja.

Mélanide:

[17] Nee, nee, we hebben ons daar niet aan schuldig gemaakt, waarom vraag je dat?

Golaud:

Mélanide! Vertel me in godsnaam de waarheid!

Mélanide:

Waarom heb ik niet de waarheid gezegd?

Golaud:

Lieg niet zo, op het moment van sterven!

Mélanide:

Wie gaat er dan dood? Ben ik het?

Golaud:

Jij. Jij en ik, ik ook, na jou! En we moeten de waarheid kennen. We moeten eindelijk de waarheid kennen, hoor je?

Vertel me alles! Ik vergeef je alles!

Mélanide:

Waarom ga ik sterven? Ik wist dat niet.

Golaud:

Je weet het nu... Het is tijd! Snel! Snel! De waarheid! De waarheid!

Mélisande:

La vérité... la vérité...

Golaud:

Où es-tu, Mélisande? Où es-tu? Ce n'est pas naturel! Mélisande! Où es-tu?

(hij ziet Arkel en de dokter in de deuropening)

Oui, oui, vous pouvez rentrer. Je ne sais rien, c'est inutile... elle est déjà trop loin de nous...

Je ne saurai jamais! Je vais mourir ici comme un aveugle!

Arkel:

[18] Qu'avez-vous fait? Vous allez la tuer.

Golaud:

Je l'ai déjà tuée.

Arkel:

Mélisande..

Mélisande:

Est-ce vous, grand-père?

Arkel:

Oui, ma fille... Que veux-tu que je fasse?

Mélisande:

Est-il vrai que l'hiver commence?

Arkel:

Pourquoi demandes-tu cela?

Mélisande:

C'est qu'il fait froid et qu'il n'y a plus de

Mélisande:

De waarheid... de waarheid...

Golaud:

Waar ben je, Mélisande? Waar ben je? Dit is niet natuurlijk! Mélisande! Waar ben je?

(hij ziet Arkel en de dokter in de deuropening)

Ja, ja, u kunt weer binnenkomen. Ik weet niets, het is zinloos... zij is reeds te ver van ons heen...

Ik zal het nooit weten! Ik zal hier sterven als een blinde!

Arkel:

[18] Wat heeft u gedaan? U zult haar nog doden.

Golaud:

Ik heb haar al gedood.

Arkel:

Mélisande...

Mélisande:

Bent u het, grootvader?

Arkel:

Ja, mijn dochter, wat wil je dat ik doe?

Mélisande:

Is het waar, dat de winter begint?

Arkel:

Waarom vraag je dat?

Mélisande:

Omdat het koud is en er geen bladeren

feuilles...

Arkel:

Tu as froid? Veux-tu qu'on ferme les fenêtres?

Mélisande:

Non... jusqu'à ce que le soleil soit au fond de la mer. Il descend lentement: alors c'est l'hiver qui commence?

Arkel:

Tu n'aimes pas l'hiver?

Mélisande:

Oh, non! J'ai peur du froid. J'ai si peur des grands froids.

Arkel:

Te sens-tu mieux?

Mélisande:

Oui, oui, je n'ai plus toutes ces inquiétudes.

Arkel:

Veux-tu voir ton enfant?

Mélisande:

Quel enfant?

Arkel:

Ton enfant. Ta petite fille.

Mélisande:

Où est-elle?

Arkel:

Ici.

meer zijn...

Arkel:

Heb je het koud? Wil je dat ze de ramen dichtdoen?

Mélisande:

Nee... pas als de zon in de zee is gezakt. Hij gaat langzaam onder: dus de winter is toch begonnen?

Arkel:

Je houdt niet van de winter?

Mélisande:

O nee! Ik ben bang van kou. Ik ben zo bang voor die bittere kou.

Arkel:

Voel je je beter?

Mélisande:

Ja, ja, ik heb dat onrustige gevoel niet meer zo.

Arkel:

Wil je je kindje zien?

Mélisande:

Welk kind?

Arkel:

Jouw kind. Je dochtertje.

Mélisande:

Waar is ze?

Arkel:

Hier.

Mélisande:

C'est étrange... je ne peux pas lever les bras pour la prendre.

Arkel:

C'est que tu es encore très faible. Je la tiendrai moi-même; regarde.

Mélisande:

Elle ne rit pas. Elle est petite. Elle va pleurer aussi. J'ai pitié d'elle.

(geleidelijk aan komen er steeds meer dienstmeisjes van het kasteel de kamer binnen; ze stellen zich zwijgend tegen de achtermuur op)

Golaud: *(plotseling overeind komend)*

[19] Qu'y a-t-il? Qu'est-ce toutes ces femmes viennent faire ici?

Le médecin:

Ce sont les servantes.

Arkel:

Qui est-ce qui les a appelées?

Le médecin:

Ce n'est pas moi.

Golaud:

Que venez-vous faire ici? Personne ne vous a demandées. Que venez-vous faire ici? Mais qu'est est-ce que c'est donc? Répondez!

(de dienstmeisjes blijven zwijgen)

Arkel:

Ne parlez pas trop fort. Elle va dormir; elle a fermé les yeux.

Mélisande:

Dit is vreemd... ik kan mijn armen niet optillen om haar aan te nemen.

Arkel:

Dat komt doordat je nog heel zwak bent. Ik zal haar zelf vasthouden: kijk.

Mélisande:

Ze lacht niet. Ze is klein. Ze gaat ook huilen. Ik heb medelijden met haar.

(geleidelijk aan komen er steeds meer dienstmeisjes van het kasteel de kamer binnen; ze stellen zich zwijgend tegen de achtermuur op)

Golaud: *(plotseling overeind komend)*

[19] Wat is er? Wat komen al die vrouwen hier doen?

De dokter:

Dat zijn de dienstmeisjes.

Arkel:

Wie heeft ze geroepen?

De dokter:

Ik niet.

Golaud:

Wat komt u hier doen? Niemand heeft om u gevraagd. Wat komt u hier doen? Wat is er toch aan de hand? Geef antwoord!

(de dienstmeisjes blijven zwijgen)

Arkel:

Praat niet te hard. Ze gaat slapen; zij heeft haar ogen gesloten.

Golaud:

Ce n'est pas...?

Le médecin:

Non, non; voyez; elle respire.

Arkel:

Ses yeux sont pleins de larmes.
Maintenant c'est son âme qui pleure.
Pourquoi étend-elle ainsi les bras? Que
veut elle?

Le médecin:

C'est vers l'enfant sans doute. C'est la
lutte de la mère contre...

Golaud:

En ce moment? En ce moment? Il faut le
dire, dites, dites...!

Le médecin:

Peut-être.

Golaud:

Tout de suite? Oh, oh! Il faut que je lui
dise...
Mélisande! Mélisande!
Laissez-moi seul! Laissez-moi seul avec
elle!

Arkel:

Non, non, n'approchez pas... Ne la troublez
pas... Ne lui parlez plus... Vous ne savez
pas ce que c'est que l'âme...

Golaud:

Ce n'est pas ma faute, ce n'est pas ma
faute!

Arkel:**Golaud:**

Het is niet...?

De dokter:

Nee, nee; kijk, ze ademt.

Arkel:

Haar ogen staan vol tranen.
Nu is het haar ziel die weent.
Waarom sterkt ze haar armen zo uit? Wat
wil ze?

De dokter:

Het is ongetwijfeld naar het kind. Het is de
moeder in haar strijd tegen...

Golaud:

Nu? Op dit moment? U móét het zeggen,
spreek, spreek...!

De dokter:

Misschien.

Golaud:

Nu aanstonds? O, o! Ik moet haar absoluut
iets zeggen...
Mélisande! Mélisande!
Laat me alleen! Laat me alleen met haar!

Arkel:

Nee, nee, kom niet dichterbij. Stoor haar
niet... Spreek niet meer tegen haar... U
weet niet wat de ziel voor iets is...

Golaud:

Het is mijn schuld niet, het is mijn schuld
niet!

Arkel:

Attention... attention. Il faut parler à voix basse, maintenant. Il ne faut plus l'inquiéter. L'âme humaine est très silencieuse. L'âme humaine aime à s'en aller seule. Elle souffre si timidement. Mais la tristesse, Golaud, mais la tristesse de tout ce que l'on voit. Oh! Oh!

(op dit ogenblik zakken alle dienstmeisjes achter in de kamer op hun knieën)

(Arkel draait zich om)

Qu'y a-t-il?

Le médecin: *(gaat naar het bed en raakt het lichaam aan)*

Elles ont raison...

Arkel:

Je n'ai rien vu. Êtes-vous sur?

Le médecin:

Oui, oui.

Arkel:

Je n'ai rien entendu... Si vite, si vite. Elle s'en va sans rien dire.

(Golaud snikt luid)

Ne restez pas ici, Golaud. Il lui faut le silence, maintenant. Venez, venez... C'est terrible, mais ce n'est pas votre faute. C'était un petit être si tranquille, si timide et si silencieux. C'était un pauvre petit être mystérieux comme tout le monde. Elle est là comme si elle était la grande soeur de son enfant.

Venez. Il ne faut pas que l'enfant reste ici dans cette chambre. Il faut qu'il vive, maintenant, à sa place. C'est au tour de la pauvre petite...

Rustig... rustig. Nu moeten we met gedempte stem spreken. We mogen haar niet meer verstoren. De menselijke ziel is heel verstild. De menselijke ziel houdt ervan geheel alleen over te gaan. Ze lijdt zo stillerjes. Maar de treurigheid, Golaud, de droefenis van alles wat je ziet. O! O!

(op dit ogenblik zakken alle dienstmeisjes achter in de kamer op hun knieën)

(Arkel draait zich om)

Wat gebeurt er?

De dokter: *(gaat naar het bed en raakt het lichaam aan)*

Ze hebben gelijk...

Arkel:

Ik heb niets gezien. Bent u er zeker van?

De dokter:

O ja.

Arkel:

Ik heb niets gehoord... Zo snel, zo snel. Ze gaat heen zonder iets te zeggen.

(Golaud snikt luid)

Blijf hier niet, Golaud. Ze heeft nu stilte nodig. Kom, kom... Het is verschrikkelijk, maar het is niet uw fout.

Ze was zo'n klein wezentje, zo rustig, zo schuchter en zo stil. Het was een arm schepseltje, mysterieus als iedereen.

Ze ligt daar als was ze ze het oudere zusje van haar kind.

Kom. Het kind moet niet hier in deze kamer blijven. Het moet nu leven in haar plaats. Het is de beurt van het arme kleintje...
